

Szalézi Értesítő

2014/5

Összefoglaló
JÓ NEKEM!

Pedagógia
SZALÉZI PEDAGÓGIAI
KONFERENCIA

Interjú
KÜLÖN TÖLTÖTT IDŐK

Beszámoló
HATALMASOK
ÉS ENGEDELMESEK

Őszi animátor találkozó Szolnokon
Szlávik Adél

Jó nekem! – A boldogság nyomában

Ez az őszi sem maradhat animátor találkozó nélkül! A 2014-es találkozó különleges helyszínrre, Szolnokra költözött. Boldog Sándor István szülővárosában találkozhattak a fiatalok, ahol a képzésen és a játékon kívül még jobban megismerhették, elmélyíthették a Boldog Sándor Istvánról hallottakat. A Szalézi Ifjúsági Mozgalom a hosszúhétvégét kihasználva már október 23-tól, csütörtök estétől várta a Szolnoki Műszaki Szakközépiskola épületében a szalézi animátorokat. A helyszín azért is különleges volt a számunkra, mert ebben az iskolában tanult Sándor István.

A jó hangulatot már az animátorok hozták magukkal Szolnokra, így az esti játék igazán családiásra sikerült, majd mindenki megtalálta a helyét. Volt, aki beszélgetett, voltak, akik zenéltek, kártyáztak. A képzés pénteken délelőtt folytatódott. Ábrahám Béla tartományfőnök atya a nyolc boldogságról beszélt a fiataloknak, a délelőtt további részében pedig a „senior” animátorok a fiatalabbakkal közösen dolgozták fel Béla atya előadását.

A délután folyamán egy igazán különleges programon vehettek részt szalézi animátoraink. Kiss Józsefet, a Szolnoki Szigligeti Színház művészeti vezetőjét meghihlette Sándor István élete, ezért megírta a Boldog című szindarabot, melyet a fiatal animátorok is megtekinthettek.

Pénteken késő délután már lassan-lassan érkeztek a fiatalok ünnepére az ország több pontjáról. Este a tánc és játék mellett két vendég is csatlakozott a találkozóhoz: Máthé György szolnoki plébános és Boldog Sándor István unokahúga, Kati néni.

A szombati nap vendége Szűcs Balázs atya, egyetemi lelkész volt, akivel szintén a boldogság nyomában jártunk. A délután a fiatalok a városban töltötték, egy kalandjáték során elmentek azokra a helyekre, ahol Boldog Sándor István a fiatal éveit töltötte, így megismerhették a szalézi testvér szülővárosát. A koraest az elcsendesedés volt, Gyuri atya vezetésével a főplébánia-templomban virrasztás keretében újra felelevenítettük Boldog Sándor István emlékeztétét. Az est folytatásában a játék kapta a főszerepet, majd mindenki nyugovóra tért.

Vasárnap szentmisével ünnepeltük Boldog Sándor István születésének századik évfordulóját. A szentmise után a Boldog szobra előtt a Szalézi Ifjúsági Mozgalom is elhelyezte az emlékeztet koszorúját.

A hétvége alatt a boldogság nyomában jártunk, amelyhez sok út vezet. De a boldogságra, a célra csak akkor lelünk rá, ha hagyjuk, hogy Jézus Krisztus vezessen bennünket. Reméljük, hogy a szalézi animátorok és fiatalok a találkozó alatt közelebb kerültek a boldogsághoz, és elvitték saját közösségeikbe, oratóriumaikba amit itt tapasztaltak.

Hálásak vagyunk a Szolnoki Műszaki Szakközépiskolának, hogy a 2014-es őszi animátor találkozóra és a fiatalok ünnepére helyet adott számunkra, köszönjük Máthé Gyuri atyának a rengeteg segítséget, amivel segítette a programunkat.

A várakozás ideje

A tartományfőnök levele

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk Tisztelői!

Advent a várakozás ideje. A reményteljes, cselekvő várakozásé.

Mint ahogyan ma is várja egy család a gyermeke születését, szeretettel helyet készítve a szívében és a lakásában, így várakozunk mi is.

Mindig nagy öröm, amikor értesítést kapok barátoktól, ismerősöktől, hogy megszületett a várva várt baba, főleg ha az újszülött és az édesanya is egészségesek. Ilyenkor mindig gyorsan igyekszem hálát adni a Jóistennek ajándékáért.

Amikor egy házaspár gyermeke születésére vár, akkor egy kicsit ők is újjászületnek. A közös remény, a közös előkészület elmélyíti a férj és feleség közti szeretetkapcsolatot. Ilyenkor még figyelmezebbnek kell lenniük egymással, hiszen mindketten érzékenyebbek, sebezhetőbbek. Különösen mivel az élet mindennapos gondjai nem szűnnek meg ilyenkor, sőt sokszor még fel is erősödhetnek. Sajnos sok munkahely nincs tekintettel arra, ha egy fiatal pár gyermeket vár. Sokaknál elmarad a család és a barátok segítsége is.

A Szentföldön zarándokolva eljutottunk Názáretbe, Ain-Karimba és Betlehem városába is. Útközben arról elmélkedtünk, hogy a Szűz Anyának és Szent Józsefnek is mennyi nehézséggel kellett megküzdeniük, miközben az isteni Gyermekek születésére készültek. A külső nehézségek és a lelki bizonytalanság megviselhette őket. A meg nem értés vagy a

hosszú utazás lehetett-e nehezebb Máriának? A biztos otthon elhagyásának kényszere vagy az idegenben megtapasztalt elutasítás lehetett-e nehezebb Józsefnek? Mély hittel, azaz Isten iránti teljes bizalommal vállalták a bizonytalant. Minden emberi életút, hivatás alapja ez a ráhatározás. Amikor félretesszük az okoskodást, az előre jól kiszámítottat, a megalapozott döntéseket, és igent mondunk a bizonytalanságra, ami Attól biztos, Aki meghív bennünket az útra. E nélkül nincs barátság, szerelem. Nincs hit, nincs igazi remény.

Máriának és Józsefnek egy közös élménye, tapasztalata volt, ami erőt adott. Isten közelségének tapasztalata. Nem szavakból, hanem az élet apró rezdüléseiből. Hitükből, és a hitből fakadó cselekedeteikből. Az isteni kinyilatkoztatás ismeretéből. A másira odafigyelő szeretetből.

Advent idején mi is ezekben szeretnénk megerősödni. Ezt segíti a csend, a roráté, a szentgyónás, a gyertyagyújtás, a karácsonyi ajándékok előkészítése. Hogy megtapasztaljuk Isten közelségét.

Kedves Don Bosco tisztelők, kedves Szalézi Család!

Éljük meg az adventet, mint cselekvő várakozást. Ebben segíthetnek az óbudai munkatársak idén is elkészült „buszjegyei”.

Adjunk időt magunknak, hogy tisztább szemmel, szívvel észrevegyük a Gondviselő Isten jelenlétét, és legyen bátorsá-

**Tartományi
Don Bosco ünnep
2015. január 31-én,
szombaton
11 órai kezdettel
Budapesten
az Óbudai Kulturális
Központban.
Cím: 1032 Budapest
San Marco utca 81.
Minden
Don Bosco-tisztelőt
szeretettel várunk!**

gunk a hivatásunk szerinti elkötelezett életből fakadó döntésekre, szavakra, tettekre.

„Közelgő Királyunkat, jöjjetek, imádjuk!”

Mindenkinek kívánom, hogy az adventi út után találkozzunk az elénk siető isteni szeretettel. Ez nem a könnyedségben, hanem a mindennapok vállalásában fedezhető fel.

Áldott Karácsonyt!

**„Kisdedével Szűz Anyánk
szent áldását adja ránk!”**

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

Szalézi Értesítő

Don Bosco óhaja szerint a Szalézi Értesítő feladata, hogy ismertté tegye a szaléziak munkáját, kifejtse annak valódi jelentőségét és lényegét, emellett segítségére legyen a szerzeteseknek, hogy adományokat szerezzenek munkájukhoz és megnyerjék az emberek jóindulatát intézeteik számára. Kedves olvasóinkat arra kérjük, terjesszék jó hírünket, ajánlják ismerőseiknek a szaléziak lapját, és ha elnyerte tetszésüket, támogassák munkánkat a mellékelt csekken befizetett adományaikkal.

*Hálásan köszönjük nagylelkű támogatásukat!
Áldott karácsonyt kívánunk!*

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.

A rendfőnök üzenete

Ángel Fernández Artime

Üzenet a bicentenáriumi év megnyitásához

Százkilencvenkilenc évvel ezelőtt, egy olyan napon, mint ez a mai, megszületett egy gyermek, Bosco János Menyhért. Itt jött világra, e dombos vidéken, egyszerű földművesek gyermekeként.

Ma, amikor meg akarjuk nyitni e történelmi esemény bicentenáriumát, adjunk hálát Istennek, amiért olyan nagy dolgokat művelt a történelemben, legfőképpen ebben a történetben, amely Becchi dombjain vette kezdetét.

A szalézi rend Alapszabályainak egyik pontja így szól: „Alázatos és hálás szívvel valljuk, hogy a Szalézi Szent Ferenc Társaság nem pusztán emberi elgondolásból, hanem Isten kezdeményezésére született. Maga a Szentlélek támasztotta Bosco Szent Jánost Szűz Mária anyai közbenjárására [...]. Olyan odaadó atyai és tanítói szívet adott neki, amely képessé tette önmaga teljes feláldozására [...]. Ebben az Egyház főképpen általa ismerete el Isten kezdeményezését, hogy jóváhagyta az Alapszabályokat és szentté avatta az Alapítót.”

A szalézi karizma Isten ajándéka, amelyet Don Bosco által adott az Egyháznak és a világnak. Az idő tette éretté, attól kezdve, hogy Margit mama ölében ült, majd a jó tanítók barátságán, de legfőképpen a fiatalok között töltött minden napjain keresztül.

Mi pedig Don Bosco családja vagyunk, a Szalézi Család, oldalunkon számos világi és egyházi személlyel, Don Bosco barátaival és a fiatalokkal. Azokon a lankákon, amelyek egyszer látták öt megszületni, együtt nyitjuk meg születése bicentenáriumának ünnepét. Ennek végső napja – három év előkészület és egy év ünnep után – 2015. augusztus 16-án lesz, amikor megemlékezünk arról, hogy 200 éve jött el az Egyházba és az egész világba a fiatalok javára.

Don Bosco születésének bicentenáriuma egy jubileumi év, a „Kegyelem éve”, amit Szalézi Családként akarunk megél-

ni, miközben hálásak vagyunk az Úrnak, s eltölt bennünket az alázat és egy hatalmas öröm, mert az Úr azzal a csodálatos apostoli lelkeségi mozgalommal áldott meg bennünket, amelyet Don Bosco alapított Mária, a Keresztények Segítségével.

Ez egy jubileumi év a Szalézi Családhoz tartozó több mint harminc csoport és mindazok számára is, akik ihletet merítettek Don Boscóból, az ő karizmájából, a küldetéséből és a lelkeségéből, s remélik, hogy hamarosan ők is ehhez a családhoz fognak tartozni.

Ez egy jubileumi év az egész Szalézi Mozgalom számára, amely így vagy úgy Don Boscóhoz kapcsolódik minden kezdeményezésével, tevékenységével, javaslatával, útja során megosztja lelkeségét és erejét a fiatalok, különösen a leginkább rászorulóknak javára.

Ez a bicentenáriumi mindannyiunknak, különösképpen a szalézi világnak nem csak egy transzcendens vonatkozásos nélküli ünnep, hanem sokkal inkább egy értékes pillanat, amelyet azért kaptunk, hogy hálával tekintsünk a múltra, reménnyel a jelenre, és hogy Szalézi Családunk evangelizáló és nevelő küldetésének jövőjét evangéliumi erővel és megújulással, prófétai szemlélettel és bátorsággal álmodjuk meg, s hagyjuk, hogy a Szentlélek kísérjen bennünket, aki min-

dig mellettünk lesz Isten keresésében.

Hisszük, hogy ez a bicentenáriumi valódi lelkipásztori és lelki megújulás pillanata is lesz családjunk számára; egy lehetőség, hogy karizmánk megerősödjön és Don Bosco még jelenvalóbbá váljon, amilyen mindig is volt a fiatalok számára. Hisszük, hogy ez egy lehetőség, hogy megújult meggyőződéssel és erővel éljük meg a küldetésünket, amelyet ránk bíztak a világon minden kisgyermek és fiatal, legfőképpen a leginkább rászorulóknak, a legszegényebbek és a legtöredéke nyebbek javára.

A bicentenáriumi annak is az ideje, hogy Don Bosco példáját követve, Szalézi Családként folytassuk utunkat a társadalom és a fiatalok fizikai és emberi perifériái felé.

Ahogy korábban Don Boscóval, a bicentenáriumi éve és az ezt követő út mindenki számára a Szalézi Családban annak az ideje, amikor kellő alázattal a való életben is éljünk mindazzal, ami karizmatikus lényegünk része. Ilyen a buzdóságunk, hogy megértsük a társadalmi jelenségeket, legfőképpen azokat, amelyek a fiatalokat érintik, akiknek szükségük van ránk; a beljűnk és a képességeikbe vetett feltétel nélküli bizalmunk; az elszánt küzdelmünk a kirekesztett fiatalokért, vagy azokért, akiket ez a veszély fenyeget; a meggyőződésünk a szívünk jóságáról és arról, hogy megvalósíthatják a saját álmaikat, bármilyen is a múltjuk. Ha megengedik, legyünk mellettük, hogy segíthessünk nekik a lehető legjobban kamatoztatni a talentumaikat, s teljes egészében kifejlődhessen emberi és keresztény hivatásuk is.

Végül pedig, a bicentenáriumi legyen egy megemlékezés mindazokról a nőkről és férfiakról, akik hőiesen, nagy szenvedéllyel vettek részt ennek a tervnek a megvalósításában. Ők életet adtak ennek az eszménynek, néhány országban nehéz és olykor szélsőséges körülmények kö-

zött is. Éppen ezért felbecsülhetetlen kincsek ök számunkra, amelyek valódi értékét csak Isten ismeri.

E meggyőződésünknek köszönhetően lelkesebbnek érezhetjük magunkat, de nem csak Don Bosco csodálatában, és nem csak abban, hogy felismerjük ennek a nagyszerű embernek az időserűségét.

Határozottan megérezzük azt a visszautasíthatatlan hívást, hogy **UTÁNOZZUK** őt, aki e lankákról indult el, s Valdocco külvárosába és Mornese vidékére ért, hogy másokkal együtt a fiatalok javáért munkálkodhasson, s hogy *minden egyes fiatal fiú és lány boldog legyen, most és az Örökkévalóságban.*

Don Bosco áldjon meg bennünket a Mennyből, s adja meg annak kegyelmét, hogy megvalósíthassuk terveinket a fiatalság javára.

ÁLDOTT BICENTENÁRIUMOT
MINDANNYIUNKNAK!

Szalézi lelkeség
Ángel Fernández Artime

Mindannyian misszionáriusok vagyunk

Az Úr ismét név szerint szólít, megáld és elküld bennünket, hogy hirdessük Őt, és hasonlatosak legyünk szeretett fiához, Jézus Krisztushoz. Ezt kérem tőletek: legyetek igazak az Úr szerint, legyetek kiváltságok nélküli szolgák, és mindig teljesítsétek az Atya akaratát!

Don Bosco „kifelé nyitó” társaságot és intézményeket akart létrehozni. Családunk Atyjának hatalmas szíve volt, s álmairól sosem mondott le. Így ajándékozhatott nekünk misszionáriusi álmokat, amelyek még ma is a mi álmaink.

Valdocco, Mária, a Keresztények Segítségé, missziós küldetés: értékes hármas az emberiség számára, legfőképpen a fiataloknak és a leginkább rászorulóknak. Ez a mi közös karizmánk, amelyért mindannyian felelősséggel tartozunk. Ez a hármas visz el bennünket a világ végéig. Végére is, szeretett Don Boscónk is a messzi, szinte ismeretlen Tűzföldig küldte övéit, a még kevésbé felfedezett Patagónia legdélibb pontjára, olyan bátor szívű népek földjére, akik nyitottak a transzcendensre és az egész teremtett világ szeretetére. Ez a vállalkozás rengeteg áldozatot és fáradságot kívánt nővéreinktől és testvéreinktől, és segített nem csak a hit, hanem a kultúra és a társadalom növekedésében és fejlődésében a régióban. Van egy pápánk, aki innen származik, aki azt kérte az Egyetemes Káptalan résztvevőitől: „*Les pido, no me dejen la Patagonia!*”, „*Kérlek titeket, ne hagyjátok el Patagóniát!*”

Három dologra szeretnélek emlékeztetni benneteket, ahogy Don Bosco is tette. Az első Ezekiel próféta szavaiból merít ihletet: **Legyünk igazak az Úr előtt.**

Az igaz ember tiszta, nem kétszínű, és nincsenek hátsó szándékai. Arra hívatunk, hogy őszinték, s olykor – Jézus tanítása szerint – ravaszak legyünk. Legyünk mindig olyan férfiak és nők, akikben nincs álnokság, pont mint Natanael. Az igaz embernek tiszták a szándékai, és képes igazat mondani magáról, magának

és másoknak is. Nem teljesíthetjük úgy a küldetésünket (legyen az bármilyen, akár a rendfőnöké is), ha csak magunkat keressük, hatalomra vágyunk, hogy legyőzzünk másokat, vagy ha meg vagyunk győződve róla, hogy az, amit hordozunk, nem csak nagy érték – ami kétségkívül az is –, hanem jobb, mint amit másokban vagy máshol találunk. Aki igaz az Úr szerint, teljesen elmerül az Úr irgalmas szívében, aki szereti a bűnöst, s mindig megad neki egy újabb lehetőséget. Mindig kész befogadni őt, s úgy öleli magához, mint a távolból visszatérő szeretett gyermekét...

A 25. zsoltár segít teljes szívünkben imádkozni: „*Utáidat, Uram, mutasd meg nekem, és ösvényeidre taníts meg engem! Vezess és oktass engem igazságodra...*”

A második fontos dolog, amit mondani akarok, Szent Pálnak a filippieknek írt leveléből származik: **Legyünk kiváltságok nélküli szolgák.**

Az apostol egy olyan himnuszt írt, amit az első keresztények egészen biztosan elmondtak a liturgiák során. Ez a himnusz egyben hitvallás is: „*Jézus Krisztus Isten formájában volt, és az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette magát, szolgai alakot öltött...*”

Kedveseim, a legértékesebb kiváltságunk a hivatásunk, hogy Jézushoz hasonlóan éljünk, aki kiüresítette magát, és szolgai alakot öltött. Így vagy úgy mindannyian mások szolgálói vagyunk. A hatalom elkerülhetetlen kísértésétől Jézus világos és mindent elsöprő példája véd meg: azok szolgálatába állni, akikhez küldtek, azokat szolgálni, akik közömbösek, elutasítanak vagy ellenünk fordulnak. Bölcsnek lenni, gondoskodni magunkról, a közösségeinkről, testvéreinkről és nővéreinkről... készen arra, hogy egész életünket feláldozzuk. Misszióba indulni nem más, mint feláldozni egész életünket az utolsó lélegzetvételig, ahogy Don Bosco tette a fiataljaiért. A mi kiváltságunk mindig a

leginkább rászoruló, a legnagyobb vesztélyben lévő fiatalok és a legszegényebbek szolgálata.

Végül pedig hadd osszam meg veletek a harmadik gondolatot is: **Teljesítsük az Atya akaratát.**

Az Atya akaratának teljesítése keresztényi és szerzetesi életünk egyetlen lehetséges horizontja. Nincs más. Az Atya akaratát pedig nem egyedül, önállóan teljesítjük, mintha új megváltók lennénk. Ez soha nem történhet meg! Egyikünk sem arra hívatott, hogy messiás legyen! Senki sem mentesülhet a közösségi megismerés, a közös munka alól, hogy ne vegyen részt a tevékenységekben, vállalva a többi lelkipásztorral, és ne legyen részese a lélek, az ima és a szeretet mély egységének.

Testvéreim és nővéreim, az Úr arra kér bennünket, legyünk missziós tanítványok, akik Jézusnak nem csak a legfőbb parancsát teljesítik, hogy szeressük egymást, hanem megvalósítják az Ő vágyát, amelyet ő maga foglalt imába a búcsúzásakor: „*Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi*” (Jn 17,11).

Az Atya akaratának teljesítésével tanúságot teszünk a világnak arról, hogy képesek vagyunk testvérek és nővérek lenni egymás és minden jóakarató ember között, vallástól és szokásoktól függetlenül. Az Úr ismét a nevünkön szólít, megáld és elküld bennünket, hogy hirdessük Őt, és hasonlatosak legyünk szeretett fiához, Jézus Krisztushoz. Én pedig ezt kérem tőletek: *legyetek igazak az Úr szerint, legyetek kiváltságok nélküli szolgák, és teljesítsétek mindig az Atya akaratát!*

Csakis Máriaénak, Don Bosco Tanítónőjének gyöngéd, anyai védelme alatt és az ő mindennapi útmutatásaival válhatunk valódi misszionárius tanítványokká, s szolgálhatunk úgy, hogy „*minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.*”

Szalézi pedagógiai konferencia, ahol a lelkiesség és a szakmaiság együtt jár

Az idei szalézi pedagógiai konferencia témájául november 7-én a szalézi identitást választották a szervezők. Az előadások a szalézi lelkiességgel, nevelési, evangelizációs sajátosságokkal, azok megértésével, azokban való elmélyedéssel foglalkoztak, elősegítve, hogy mindenkinek legyen egy képe Don Boscóról – ahogy ezt bevezetőjében Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök kiemelte.

Bosco Szent János fiatal papként találkozott Torino utcáin a szegény, iskolázatlan, remény és cél nélkül kóborló fiatalokkal, és megpróbált segíteni rajtuk. Tanulási lehetőséget, otthont teremtett számukra. Pedagógiai módszere, a „megelőző módszer” sok olyan elemet tartalmaz, amely napjainkban is egyetemes értékekkel rendelkezik. Ilyen elem például a szeretettel irányított nevelés, valamint az öröm és a vidámság légkörében működő és kiteljesedő emberalakító program. A játékközpontú nevelés, a gyermek szabad megnyilatkozási lehetősége, lelkiismereti szabadsága olyan elemek, melyek a későbbi reformpedagógiákba is beépültek.

2015-ben Don Bosco születésének 200. évfordulóját ünnepeljük. A tizenharmadik alkalommal megrendezett Szalézi Pedagógiai Konferencia témájában, előadásaiban igyekezett metodikai segítséget

nyújtani a „megelőző módszer” iránt érdeklődők számára.

A konferencia felvezetését P. Vitális Gábor tartományfőnöki vikárius: A szentségek az Eucharisztia, a bűnbánat és az imádság Don Bosco pedagógiájában című előadása adta, amely ráhangolódást jelentett a Szalézi Pedagógus Alapképzés (SzaPA) képzési programra, mely nem csak a pedagógus munkakörben dolgozóknak, hanem mindazoknak szól, akik különböző viszonyulásokban a Szalézi Intézmény Fenntartó munkatársaiként tevékenykednek. A képzési program egyszerre lesz a formális képzés színtere, melynek keretében a résztvevők tudást szereznek és cserélnek Don Boscóról, a szalézi rendről és pedagógiáról. Találkozási pont a szaléziak különböző tevékenységi színterein dolgozó munkatársak, szerzetesek és világiak számára. Lelki-szellemi műhely, ahol a résztvevők együtt mélyülnek, és tanulnak önmagukról, a közösségről, s egyben alkotó módon formálják a programot magát is.

Ehhez a formális képzéshez, találkozási ponthoz, szellemi műhelyhez nyújtott segítséget Dr. Keszeli Sándor képző, pasztorális és katechetikai tanácsadó, a Dugonics András Piarista Gimnázium tanára, aki a szalézi iskolákban folyó közösségi nevelést mutatta be. Kifejtette, hogy a közösségi nevelés által érzük tetten intézményeinkben, tevékenységeinkben a szalézi identitást, összekapcsolva bennük a lelkiességet és a pedagógiát. A „megelőző módszert” alkalmazó nevelő szalézi és pedagógusi identitása erősödik, tudatosabbá válik, képes lesz az egyéni, a közösségi és az evangelizációs (pedagógiai) feladatok magasabb szintű ellátására.

Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök: Személyiséggel nevelünk című előadása megmutatta, hogyan válik elkötelezettebbé egy pedagógus, ha a szalézi nevelési-

P. Vitális Gábor SDB

Keszeli Sándor

P. Ábrahám Béla SDB

Lázár László és Gulyás Péter

oktatási intézményen belül akarja fejleszteni a pedagógus életpálya-modellnek megfelelő személyes projektjét. Miként hat mindez önmagára, tanítványaira, kollégáira, szűkebb és tágabb környezetére.

A képzési program kereteit a képzést vezető, kísérő trénerok Gulyás Péter és Lázár László mutatták be. Látványos, interaktív előadásukban nagy hangsúlyt kapott, hogy az alkalmak gazdag módszertannal szolgálják a célokat: a hangsúlyt az egyéni és csoportmunkára, az önismeretre és a közösségépítésre, a „frontális ismeretközlés” mellett kiemelten a tapasztalati tanulásra helyezzük.

A SzaPA éves program, amely három szakaszból áll.

Az első szakasz a felkészülés: ennek része a képzési terv közös, csapatmunkában megvalósuló kialakítása, a résztvevők kiválasztása.

A második (fő) szakasz a képzésé, melynek alkotóeleme az öt alkalomból álló, alkalmanként 24 órás, három napos, összesen 120 órás program Péliföldszentkereszten. Az alkalmak között egyéni munka (minden résztvevő számára 20 óra e-learning-es távoktatás, 4 részletben) zajlik. A program egyéni portfólió összeállításával és személyes visszacsatolással zárul.

A harmadik szakasz a záró programértékelése, melynek része a képzés továbbfejlesztési és adaptációs terve, illetve az iskolák hosszú távú fejlesztési terveinek első változata.

Minden képzési alkalomnak visszatérő elemei, állandó részei vannak. Ezek a következők:

Don Bosco személye, karizmája, pedagógiája a prédikációkban, esti esetmegbeszélések, készségfejlesztés, a pedagógiai praktikumok (elvihető, megtanulható

gyakorlatok), jó gyakorlatok megismerése idősebb tanároktól, önértékelő tesztek és visszajelzések, a Szalézi Család pedagógiájának megismerése és feldolgozása, illetve a csapatépítés.

„Don Boscót a gyakorlatiasság jellemezte, s tanítványait sem az elmélettel foglalkozó tudósoknak igyekezett nevelni, hanem ügyes nevelőket akart belőlük faragni. Gyakran mondogatta: „Látjátok tehát, hogyan kell csinálni. ... Vízbe dobom őket, hadd tanuljanak meg úszni. ... Úgy cselekszel majd, ahogyan Don Boscót látod cselekedni!” Ennek megfelelően raktuk le a képzési program módszertani alapjait.

A SzaPA első, 2014-2015-ös évfolyamának résztvevői a rend és az iskolák vezetői. Ennek két lényeges oka van: járják első körben az (intézmény) vezetőik az egyéni és közös utat, hisz ők azok, akiknek irányításával aztán az intézményekben továbbélhet a pedagógiai-lelkiségi munka. Később a SzaPA lehet az új kollégákat a szalézi lelkiségbe, identitásba bevezető program – most a meglevő kollégák bevonását és elköteleződését megerősítő kurzusnak szánjuk, amire a további ismereteket lehet és kell építeni.

Nagyon reménykedem abban, hogy az ideit esztendőben lezajlott pedagógiai konferenciánk méltó módon előkészítette Rendalapító Atyánk születésének bicentenáriumát, valamint kedvet csinált pedagógusaink számára, hogy bekapcsolódjanak a szalézi identitáskat megerősítő akkreditált továbbképzésbe.

Oktatási segédanyag Boldog Sándor Istvánról

Boldog Sándor István születésének századik évfordulójához és boldoggá avatásának első évfordulójához kapcsolódva a szaléziak megjelentették az Oktatási segédanyag Boldog Sándor István születésének 100. évfordulójára című füzetet. A vértanú életét feldolgozó, játékos feladatokat, teszteket tartalmazó füzet számos levéltári dokumentum alapján ismerteti meg a tanulókat a korról és Sándor István személyével, valamint a vele kapcsolatos örökérvényű értékekkel.

A segédanyag használható hittan-, történelem- és osztályfőnöki órákban, hiszen foglalkozik Sándor István életszentségének egyes kérdéseivel is. Keresi a választ arra, mit jelent a lelki erő, a bátorság, a kitartás, s erre megélt példák alapján ad útmutatást, és felszólít arra, hogy a diák is megadja a maga választát.

A segédanyag szabadon letölthető a www.szalezia.hu illetve a www.sandoristvan.hu honlapról.

Interjú

Baji János atyával Lengyel Erzsébet beszélgetett

Külön töltött idők

Baji János atya 1948-ban kezdte Tanakajdon a noviciátust, 1949-ben tette le első fogadalmát, 1957-ben tett örökfogadalmat, és csak a 90-es években kezdte meg valóban a szalézi közösségi életet. Mindezek az évek alatt meg sem fordult a fejében, hogy ő most nem szalézi, vagy hogy talán soha nem is lesz alkalma igazi szerzetesi közösségben élni. Tette a dolgát, amire hivatást kapott és bízott Istenben, hogy úgy lesz jó, ahogy Ő jónak látja. Nem úgy alakult minden, ahogy Baji atya egykor elképzelte, mégsem bánja és nem gondol arra, hogy hiábavaló volt az élete, mert nem lehetett „úgy” szalézi, ahogy az a „nagykönyvben” meg van írva. Tette, amire meghívást kapott, ott és ahol éppen megtehetette ezt..

Emlékszik-e az életének olyan időszakára, amikor nem pap akart lenni?

Nem. Mindig pap akartam lenni, ezt a Jóisten kegyelmének is nevezhetném, ami elkísért egész életemen át.

Milyen volt a családja?

Édesanyám a háztartást vezette, akkoriban nem volt divat, hogy az asszonyok dolgozzanak. Édesapám eredetileg kőműves volt, de az I. világháborúban megrokkant, a bal térdét összeroncsolta egy golyó, ezért már nem dolgozhatott a szakmájában. Több helyen dolgozott, majd amikor nyugdíjba ment, kapott trafikengedélyt és trafikos lett. Volt két bátyám, az egyik a postán dolgozott, a másik vasutas volt, és lett volna egy nővérem is, de ő kétéves korában meghalt.

Hol kezdte tanulmányait?

Szülővárosomban, Békéscsabán volt ugyan egyházi iskola, de az evangélikus gimnázium volt és nem nézték jó szemmel azokat a gyerekeket, akik nem voltak evangélikusok, ezért a bérmaapám segítségével a nagyváradi „pici szemináriumba” mentem. Ez 1943-44-ben volt, de jött a front, kórházzá nyilvánították az iskolát és nem lehetett visszamenni. Így 1945-ben Gyulán folytattam a tanulást, mert ott volt egy egyházmegyei katolikus gimnázium, és a szalézi kollégiumban laktam.

Milyen volt a gyulai szalézi kollégium?

Ott ismerkedtem meg a szaléziakkal. Közvetlenek voltak, jól éreztük magunkat. Emlékszem, akkor volt a devalváció, és karácsonykor, amikor mentünk haza, a prefektus kiállította, hogy mennyivel tartozunk még. Apukám mondta, hogy ő ezt nem tudja kifizetni, mert akkor nagyon nehéz volt összegyűjteni a pénzt, hiszen egyik óráról a másikra változott az értéke. Visszamentünk, és édesapám elmondta az igazgatónak, mi a helyzet. Egy kis gondolkodás után ezt válaszolta: – Hát, Baji bácsi, ha nem fizetnek egy fillért sem, a Jancsit akkor sem engedjük el... Akkor nem sírtam (mint most), hanem nagyon örültem. Azt hiszem, ez egy lényeges momentum volt.

Hogy képzeljük el ezt a kollégiumot?

Közös hálóterem volt, 16-18-an voltunk együtt. Éjjel-nappal velünk voltak az asszisztensek, akik érettségi után itt töltötték a gyakorlati éveiket. A Bösze atya volt az egyik, a Bíró Lóri atya volt a másik, rájuk különösképpen emlékszem. Ők a hálóteremben is együtt voltak velünk, egy lepedővel elkerített sarokban volt az ágyuk, és amíg mi le nem fekdültünk, addig le-föl sétáltak. Ők keltek föl

elsőnek, úgy keltettek minket, de a stúdi-umok alatt is ott voltak velünk. Ez nagyon egészséges dolog volt, mert fiatalok voltak, tudtak a tanulásban segíteni és együtt fociztak velünk. Nem volt nagy a korkülönbség közöttünk. A házgondnok abban az időben, amikor nagyon nehéz volt az élelmezés, mindent előteremtett nekünk. Titokban még tehenet és disznót is vágott, ott, az udvaron. De legtöbbször rántott leves volt, „zupa” úgy hívtuk; volt, hogy borsófőzelék volt délben, ami megmaradt, azt estére megcsinálták levesnek. Ilyen „varázslások” előfordultak. Ha volt délután szabadidőnk, jártunk kirándulni a környéken.

A papi hivatás mellé mikor társult a szerzetesi is?

Érettségi után mindjárt a noviciátusba mentem. Már korábban fontolgattam a gondolatot, hogy nem egyházmegyés, hanem szerzetes pap szeretnék lenni. Volt egy próbálkozásom a jezsuitákkal, de hozzájuk csak érettségi után lehetett menni, és ez nekem túl távolinak tűnt. A szaléziak beszéltek arról, hogy van egy lehetőség, hogy noviciátusba menjünk, akkor elhatároztam, hogy nem várom meg a nyolc gimnáziumot, hanem már most megyek. De számított az is, hogy beleláttam a szaléziak életébe, hiszen együtt voltunk velük. Számomra ez a három év volt a jelöltségi idő, elvégre három év alatt engem is megismerhettek.

Mi volt Tanakajdon?

Ott volt a noviciátus, ami talán a legemlékezetesebb, a legszebb időszak volt az életemben, pedig akkor nehéz idők jártak. Ott, abban a házban megvolt az a szalézi, családi jelleg. Egy nagy vidéki kastély volt, arborétumszerű gyönyörű parkkal, ami akkor már meg volt tizedelve, mert az oroszok több fát kivágtak. De mi is vágtuk, legalábbis a száraz ágakat, ugyanis a tüzelőt is nekünk kellett beszerezni, mert nem volt. Harangozó János bácsi volt a magiszterünk, ő egy olyan jószágos atya volt, a Balzsay atya volt a prefektus. Tizenhét voltunk a noviciátusban, akik megmaradtunk... Akkor volt 1948-ban Mindszenty bíboros letartóztatása, karácsonykor. Ott volt nálunk Sellye Vince, a tartományfőnök, Ádám Laci bácsi, és mind az előljárók ott voltak. Mi megéreztük, hogy valami történt, de nem mondtak nekünk semmit.

1948. augusztus 17-én kezdtük a noviciátust és pont egy évvel később tettük le az első fogadalmat. Utána következett Mezőnyárad. Elvégeztük azt is, de nem volt államilag érvényes bizonyítványunk, és 1950-ben, amikor befejeztük az évet június 13-án, elküldtek minket haza, hogy

Szüleivel az újmise után.

*Péليفöldszentkereszti kirándulás 1962-ben
Dudás Károly, Baji János és Kiss János*

ne vigyenek gyűjtőtáborba, ami akkor szokásban volt.

Milyen volt az élet Mezőnyáradon?

Voltak nyári terveink, hogy hová megyünk majd táborozni. Több előadót is meghívtak az előljárók, például Sík Sándort. Azután ott volt az az ötholdas kert, az műveltük, az volt a fizikai munka az egy év alatt, amíg ott voltunk. Kiegyensúlyozott életet éltünk. Olyan nagy kirándulások akkor nem voltak, mint most, mert nem voltak közlekedési lehetőségek, csak ott, a környéken túrtaztunk.

Utána mi történt?

50-ben hazaküldtek bennünket. Az volt az utasítás, hogy mindenki jelentkezzen az egyházmegyéje szemináriumába. Én elmentem szeptember elején Szegedre, de másfél hónap múlva, október elején írt nekem a Vass tanár úr, hogy volna-e kedvem Esztergomba menni. Egy lapon megkérdeztem Ádám Laci bácsit, hogy mit csináljak. Ő képeslapon válaszolt, lakonikus rövidséggel: „Tanulmányaid úgy kívánják, hogy Esztergomba menj.”

Hatszoros primícia 1958-ban:

Szijařtő László, Tóth Pál, Kovács László, Ernszt Antal, Timár Mihály és Baji János.

Ez 1950 októberének közepén volt, november végéig lehetett magánvizsgát tenni, így én letettem a magánvizsgát, nem vesztettem évet. A Vass tanár úr tartott össze minket, rá volt bízva a tizenöt szalézi növendék, meg az Isteni Ige Társaságának a növendékei is, így mi 30-an a harmadik emeleti hálóban együtt voltunk. Fél órával előbb keltünk, mint a többiek, elvégeztük az elmélkedést, imádságot, úgy mentünk le hat órákor szentmisére. Az ebédelőben is egyszerre ettünk. Akkor ez a gimnázium „szerzetközi” gimnázium volt. Volt ott premontrei, piarista, bencés, mi, szaléziak...és a ferencesek közül azok, akik vállalták a tanítást. Minden évben kikerült onnan 60-80 gyerek, olyan fiúk, akik nem voltak megspékelve a marxista tanokkal. Az azért nem volt kis dolog! Emlékszem, akkoriban az a megítélés járta, hogy a bencések szakbarbárokat nevelnek, a piaristák általános műveltségre törekednek, a ferencesek meg embert nevelnek. Ezt tapasztaltuk.

Érettségi után hol folytatta a tanulmányait?

Felvettek Szegedre a szemináriumba. Aztán 1955-ben majdnem kitétek. A lelki gyakorlat alatt jött a prefektus, és mondta, hogy írjam le, 1945 óta hol tartózkodtam. Én becsülettel leírtam a noviciátus címét, meg mindent. Másnap visszajött: „Tisztelendő úr, ezt a két sort hagyja ki!” – ha ezt nem csinálta volna, akkor a következő év tavaszán el kellett volna küldeniük engem. Mert a többieket, akik rendi érdeklődésűek voltak azokat elküldték. Így Szegeden elvégeztem a szemináriumot. Jól éreztem magam, nagy közösség volt, 82-en voltunk.

1957-ben tett örökfogadalmat. Hogyan jutott el odáig?

Edelényi atyával tartottam a kapcsolatot. Rendszerintelenül ugyan, de amikor tudtunk, találkoztunk. Meg kell említenem Kiss Józsi bácsit, aki testvér volt, nyom-

dában dolgozott. Ő engem különösen is kedvelt, nyáron együtt nyaraltunk, kirándultunk. Szentkereszten is jártunk

Hogy történt az örökfogadalom letétele?

Akkoriban Edelenyi Pista bácsi a Batthyányi téri templomban volt káplán, az ő szobájában tettünk fogadalmat 1957. június 19-én Timár atya, Tarjányi atya, Frank atya és én. A hivatalos tanúink Harangozó János atya és Kiss József testvér voltak. Utána Pista bácsi buzdító szavakat intézett hozzánk, ezt Frank atya köszönte meg a nevünkben, és ígérte örök hűségünket Don Boscohoz. Kiss József testvér följegyzéseiben olvashattunk erről, különben már én sem emlékeznék rá. Szegeden szenteltek pappá 1958. június 28-án. Nyolcunkat szenteltek akkor, ezek közül hárman még élünk. Utána pedig július 2-án, Sárlos Boldogasszony napján mutattunk be együtt, egyszerre hat szentmisét, mi hatan, újmiséis szaléziak a budai Fő utcai Szent Erzsébet templomban.

Utána egyházmegyei szolgálatba állt?

Kilenc évig voltam segédlelkész négy helyen: két évig Debrecenben egy külvárosi plébánián, két évig Gyomán, négy évig Békéscsabán a belvárosi templomban, egy évig Debrecenben a főplébánián és onnan mentem Debrecen környékére önálló adminisztrátornak Hosszúpályiba és környékére. Hosszúpályinak volt egy filiája, Monostorpályi, a következő évben egy lelkészséget is hozzá csatoltak, és akkor volt kilenc falum. Ez volt 19 évig. Aztán megkért az öreg kondoros plébános, aki nyugdíjba akart menni, hogy vállaljam el Kondorost. Ott voltam két évig, utána megkért a püspök atya, hogy Békésszentandrásan van egy atya, akinek agyérelmeszesedése van, nem

mennék-e oda. Így Békésszentandrásan voltam három évig. Aztán már 1989-et írtunk, és elmentünk a Pásztor atyával a Gyulai püspök úrhoz, hogy mi nem akarjuk cserben hagyni az egyházmegyét, de olyan helyre tegyen minket, ahol korábban voltak szaléziak, vagyis Gyulára. Hümmögött meg kertelt, végül Orosházára helyezett minket Timár atyával. Egy évig voltunk ott.

Akkoriban összejártak a többiekkel, tudták, mi van velük?

Nagyjából tudtuk. 1982-től kezdve a Központi Szemináriumban tartottunk Don Bosco tisztelőinek lelkigyakorlatot, erre jöhettek rendtársak, nővérek, munkatársak, volt növendékek – mindenki jöhetett, esetenként 60-80-an voltak. Az akkori segédpüspök tartotta a hátát értünk. Ott aztán már jobban együtt voltunk, sok mindent megtudtunk egymásról. Akkoriban don Britschu volt a területi felelősünk, vele elbeszélgettünk többek között arról, hogy hogyan ítélik meg a magyarországi szaléziakat a római központban. Elmondta, hogy a legutóbbi gyűlésen szoba került a Magyar Tartomány, és volt, aki nagyon szenvedélyesen föl szólalt, hogy fölszólal, hogy már foglalkozni, öregek, kihalnak, nincs ott mit keresni, de ő kiállt mellettünk.

Nem volt összeütközése a hatalommal?

A legelején, amikor hazamentünk 50-ben, akkor Békéscsabán egy rendőr ellenőrzött. Bekísért a rendőrségre, kikérdezett, egy-két pofont is kaptam... De utána nem volt semmi különös.

Nem akarták beszervezni?

Volt ilyen kezdeményezés is. Amikor Hosszúpályiban voltam, beállított hozzám egy ávós és fölített nekem néhány kérdést. A végén mondta, hogy majd máskor is fölkeres, és ha Debrecenben járok, akkor én keressem föl őt. Mondtam, hogy ha bemegyek, akkor mit mondjak, kiteresek, mert azt nem mondta meg, hogy hívják – így a végén bemutatkozott. Olyan kérdéseket tett föl például, hogy melyik debreceni plébániára akarnék én bemenni. Mondtam neki, hogy engem a püspök szokott helyezni, ahová ő helyez, oda fogok menni. De mégis! Mondtam erre, hogy: „Én ismerem minden plébánián az ottlétőket, mind jó erőben vannak, melyiket fojtsam meg?” – erre elhallgatott. De utána már nem érdeklődtek utánam.

Milyen terveik voltak akkoriban?

Mindjárt kezdetben fölítettük a kérdést a Gyulai püspök úrnak, hogy mi az elgondolása velünk, szaléziakkal. Mert Oros-

házán is elkelt volna egy szalézi ház. Mondtam a püspöknek, hogy kérnék területet, ahol kialakítanánk egy misézőhelyet és egy oratóriumot, de erre csak hümmögött. Így amikor Pásztor atya látta, hogy a plébániáját is ellátni meg tartományfőnöknek is lenni egyszerre nem tud, kért, hogy menjünk segíteni, akkor mentünk. A Frank atyánál laktunk Pestszentlőrincen és onnan jártunk Újpestre segíteni neki a Szent József plébániára, és amikor Pásztor atya másfél hónap után hirtelen meghalt, akkor én vettem át a plébániát. Két évig voltam ott.

Milyenek voltak a szombathelyi évek?

1992-ben Szombathelyre mentem, ez volt az első plébánia, amit visszakaptunk. A színház borzasztó állapotban volt, moziteremmé alakították át, úgy nézett ki, mintha a terroristák egy fél órával korábban távoztak volna onnan. Amikor először neveztek ki a plébániára, akkor Bősze atya visszakönyörögte magát, hogy ő még maradna, így segítettem neki. Egy évig helyettesítettem Szarvaskendén is, az 30 kilométerre van onnan, öt misézőhely tartozik hozzá. Fél hetet töltöttem kint, fél hetet Szombathelyen. Akkor meghalt a nárai atya, és arra kért a püspök úr, hogy az ő plébániáját lássuk el, így Náraiba jártam ki, végül 1995-ben kinevezett a szombathelyi plébániára. Voltam ebben a közösségben ekonómus, aztán utána plébános is lettem, három évig novíciusmester is voltam, párhuzamosan a plébánossággal. Utána két évig voltam Újpest-Megyeren, majd visszamentem ismét Szombathelyre és végül 2009-ben Balassagyarmatra kerültem. Ott voltam három évig plébános, utána nyugdíjba vonultam.

És mit csinál most?

Most Óbudán vagyok. Örömmel tölt el, hogy úgy látják, hogy még 81 évesen elég fiatal vagyok a helyezésre. Általában egy misét mondok naponta és rám van bízva a kórház, ahol hetente egy szentmisét mondok pénteken, meg ellátom a szentségekkel azokat, akik ezt kérik. Emellett a voluntáriáknak vagyok az asszisztense.

Milyen volt ilyen sok külön töltött év után elkezdni a közösségi életet?

Én egyszerűbbnek gondoltam. Úgy képzeltem el, hogy mindenki mindent belead, és nem törődik semmivel, de sajnos ezek a külön töltött idők külön szokásokat alakítottak ki a testvérekben és a közösségi élet nem mindig felhőtlen. Csak azt sajnálom, hogy nem tudtunk jobban együttműködni, jobban összefogni.

Hatalmasok és engedelmesek

Emlékezés Boldog Sándor István születésének századik és boldoggá avatásának első évfordulója alkalmából

Don Bosco Szalézi Társasága november 6-án tudományos szimpóziummal ünnepelte a vértanú szalézi testvér emlékét. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Kara dísztermében megtartott rendezvény az MTA Magyar Tudomány Ünnepe hivatalos eseménye volt.

A *Hatalmasok és engedelmesek - szerzetessorsok a kommunizmusban* című emlékülés az egyén és a nemzet közösen megélt sebeit kívánta "újrakötözni" az igazság és a lelkiismeret tartós jólléte érdekében. A jelenlévő közel nyolcvan érdeklődőnek, köztük Pokorni János és Hollai Ferenc egykori elítélteknek a szalézi mellett a jezsuita, a ferences, a domonkos és a pálos történelem közelmúltban feltárt, 1945-1956 közötti szakaszát elevenítették fel a meghívott történészek.

M. Kiss Sándor professzor, a Rendszer-váltás Történetét Kutató Intézet főigazgató-helyettese bevezető előadásában a világképek kibékíthetetlen ellentétéről beszélt és arról a három értékről, amely Szent István óta egészen a kommunisták hatalomátvételéig meghatározta történelmünket. Az állam függetlensége, az

egyén- és a tulajdonviszonyok szabadsága és a hit szabad gyakorlása – ezek az évszázadok próbáját kiállt értékek, melyeket 1945. április 4-től fokozatosan leépítettek, eltüntetni igyekeztek az új eszme képviselői. Kovács Gergely okleveles posztulátor, a Mindszenty Alapítvány ügyvivője Godó Mihály atyától kölcsönözte szavait, amikor a bíboros életszentségéről és a máig nem egyértelmű megítéléséről szólt. Godó atya futár volt Mindszenty József és Márton Áron között. „Belőle merítettük az erőt” – mondta gyakran a hercegprímásról.

Bánkuti Gábor, a Pécsi Tudományegyetem adjunktusa a jezsuiták kommunizmus alatti sorsára emlékezett. Előadásából megtudhattuk, hogy 1949-ig 68 fiatal jezsuita hagyta el az országot, ők hozták létre a második magyar tartományt külföldön. Alapos elemzéssel kitért Csávossy Elemér letartóztatására, majd az őt követő tartományfőnök, Pálos Antal elítélésére, akit szintén a népi demokrácia elleni összeesküvéssel vádoltak, ahogyan Sándor István és a szalézi tartományfőnök, Ádám László ellen is ez volt a vád. Kálmán Peregrin atya történészként a hét ferences vértanú

meghurcoltatásáról adott átfogó képet. Ő volt az, aki a ferences vértanúk boldoggá avatási eljárásának viceposztulátoraként 2013. november 18-án 16 ezer oldalnyi peranyagot adott át a Szenttéavatási Kongregációnak.

A Nemzeti Emlékezet Bizottsága idén kinevezett, a Parlamentben esküt tett két tagja, Bank Barbara és Soós Viktor Attila legújabb kutatásaikat mutatták be. Bank Barbara Vezér György Ferenc pálos szerzetes életét és a pálosok elleni eljárásokat ismertette, Soós Viktor Attila pedig Badalik Bertalan domonkos szerzetes, veszprémi püspök életútjáról és hejcei háziőrizetéről tartott részletgazdag előadást.

Az emlékülés végén Sándor Istvánról volt szó. Jelen sorok írója a gyanúsított Sándor Istvánra emlékezett az államvédelmi kihallgatási jegyzőkönyvek és fogdai jelentések alapján. Havasi József atya személyes emlékeit idézte fel szerzetes társáról: „A fiatalok rajongtak érte és követték, mert olyan ember volt, akire föl lehetett tekinteni. ... Nem született szentnek, azzá lett, az idő tette szentté. Mindig ki kell állni az igazság mellett. Ezt vigyük magunkkal!”

A szimpózium érdeme, hogy nyilvánosan kimondta: a vallás, az Egyház ellen levezényelt perek nem voltak egyértelműen koncepciós perek, ahogy Sándor Istváné, azaz a Pártórség pere sem volt az. Tényleges ellenállás volt az akkor létező, Sándor Istvánt idézve „erkölcstelen rendszer”-rel szemben. „Csupán” az egyes ügyek összekapcsolása, a vádiratok épültek koncepcióra.

A centenáriumi rendezvényt az emberri bátorság és a legmélyebb önátadó hit nagyságaira emlékeztünk, olyan példaképekre, akik életükben és életükkel valósították meg Bosco Szent János örökérvényű tanácsát: „Isten másokért teremtett bennünket.” Mindszenty József, Köröstyös Krizosztom, Kovács Kristóf, Hajnal Zénó, Kiss Szaléz, Lukács Pelbárt, Kriszten Rafael, Károlyi Bernát, Badalik Bertalan, Vezér Ferenc, a jezsuita magyar rendtartomány 67 tagja, a számos, a történelemtudomány számára ma még névtelen egyházi személy, üldözött és oltárra emelt vértanú, Boldog Sándor István – mind ezt teljesítették.

Történetük emblematis. Megtanít arra, hogyan maradunk jó keresztények és becsületes állampolgárok egy embertelen korszakban. És arra is, hogyan dolgozzuk fel a nehéz, olykor vállalhatatlan múltat felebaráti kéznyújtással. A szimpóziummal és a közös emlékezéssel ehhez próbálták a szaléziak hozzájárulni.

Szalim

Szalézi Ifjúsági Mozgalom

OLDAL

Hogy is megy az Isten-VÁRÁS MANAPSÁG?

FIATALOKAT KÉRDEZTÜNK...
HOGYAN JELENIK MEG AZ ÉLETEBEN az Isten-VÁRÁS?

**„Lelkünkben reménység, a szívünkben áldás:
Ránk köszöntött advent, boldog Jézus-várás...”**
(Ágh Tihamér)

Kedves Fiatalok!

Don Bosco születése bicentenáriumának évében vagyunk, ezért az ő szavaival szeretném kezdeni, amelyeket a fiataloknak írt: „*Kedveseim, szeretlek titeket teljes szívemből! Nekem elég az, hogy fiatalok vagytok, és én máris nagyon szeretlek benneteket. Biztosítalak, hogy találtok majd könyveket, amelyet nálam sokkal erényesebb és tanultabb emberek javasolnak nektek, de nehezen fogtok találni olyan embert, aki jobban szeret titeket, mint én Jézus Krisztusban, és aki jobban akarja igazi boldogságotokat. Az Úr legyen veletek, és azt kívánom, hogy gyakorolva azt a néhány tanácsot, amelyet adtam nektek, el tudjátok érni lelketek üdvösségét és így növelni Isten dicsőségét, ami ennek a levélnek egyetlen célja.*”

Ez az év legyen nekünk buzdítás, hogy jobban megismerjük Don Boscót. Kérdezzük meg magunktól: Ismerem-e a tanácsokat, amelyeket a fiataloknak adott? Fáradozzunk azon, hogy ő ne csak szavainkban, hanem szívünkben is atyánkká váljon!

Ewa Gamon FMA

Dsida Jenő: Isten szeret

Az este bús,
a szél irigy.
Parányi mécs
be szürke így.

Forogni fog
sok fűrge kör,
villogni fog
ezer tükör.

Susog, beszél
száz sírverem
és messze egy
tükrös terem.

Egy árva mécs,
egy kis szavam:
ezernyi mécs,
ezer szavam.

Sok bánatunk,
kevés derünk -
angyal, vezess,
gyerünk, gyerünk!

Valami nagy,
sötét keret...
Az ember sír.
Isten szeret.

**„Egyetlen parancs van, a többi csak tanács:
igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni,
hogy mindennek javára legyél.**

**Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás:
Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”**

(Weöres Sándor)

Mária igenje az Istenre mondja a legtöbbet számomra. Az egyszerűsége, bátorsága nagyon sokat ad. Ebből meritek erőt ebben az időszakban, vagyis az adventben: igenis merni kell igent mondani Istennek olyan kérésekre, amiktől félek, és amelyekről legszívesebben megfutamodnék, mert nem látom, hogy mi lesz belőle, illetve majd biztosan nem fog menni, ezenfelül, miért pont tőlem kéri ezt? Egy védtelen nő igent mondott rá! Bizott Istenben! Én ne bízzak, férfiként? Jézus bennem is meg akar születni és ki akar bennem bontakozni, ha én igent mondom rá! Ki is bontakozik! Örülök, hogy igent tudok mondani rá, bár legtöbbször nehéz, sőt általában nehéz! De én bízom!

György Balázs, Nagykökényes

HOGYAN ÉLITEK MEG AZ ADVENTET A KÖZÖSSÉGBEN?

A közösség szóról az adventi várakozás kapcsán a legszűkebb közösség, a család jut eszembe. Ha lehet így fogalmazni, a családom egy nagy „karácsonyfa”, mivel már novemberben elkezdünk apróságokkal készülni Jézus születésére. Természetesen ma már másképp készülődünk, mint gyerekkorunkban, de ez a változás a mélyülést hozta magával. Adventi vasárnapok alkalmával az étkezés előtti ima kiegészül a Jézus születéséről szóló bibliai rész felolvasásával, amelyben a megfelelő részeknél énekeljük is az angyalokkal, hogy „Dicsőség mennyben az Istennek...” Néhány éve már nem csak vasárnaponként gyújtottunk gyertyát az adventi koszorún, hanem minden este, így december elsejétől minden nap meggyújtottunk egyet egy tálcán lévő 24 mécsesből. Ezzel minden esténk közös várakozással telt, és ilyenkor sokkal mélyebben tudtuk megélni az ünnepeket is. Ma már nem vagyunk otthon mindannyian gyerekek, így kicsit megkopott ez a hagyomány, de azt hiszem, idén a kollégiumban is csinálók egy ilyen adventi tálcát.

Sztankó Szandra, Nógrádsáp

HOGYAN JELENIK MEG NÁLATOK AZ ORATÓRIUMBAN A KÉSZÜLŐDÉS?

Nálunk, Szombathelyen a karácsonynak két előfutára van: az egyik a pásztorjátékot szervező, megíró és koordináló animátoroktól érkező telefonhívások, a másik pedig Szent Miklós püspök, más néven a Mikulás.

Próbák a színházteremben, csizmák az ablakban, folyik a munka szorgalmasan! Idén a pásztorjáték mellett egy másik színdarab is készül, amit már adventben előadnak a fiatalok. Árpádházi Szent Erzsébet egyik csodatettét ismerhetik meg rászoruló családok, utána pedig a szombathelyi Karitás és az oratórium ajándékokkal kedveskedik a szegény sorsú gyerekeknek.

Jézus Krisztus születését várva feldíszítjuk az oratóriumot, a templomot és a lelkünket. Az adventi szentmisék mind-mind különleges szertartások, a gyertyákat mindig oratóristák gyújtják meg, vasárnapról vasárnapra.

Mindennek a csúcspontja szenteste a pásztorjáték a színházteremben, ami után forró tea és süti mellett beszélgetünk és adjuk át magunkat a csodának, valamint az éjféli mise, amikor Szombathely második legnagyobb temploma, a szalézi Szent Kvirin templom megtelik hívekkel.

Pup Ádám, Szombathely

Kihez forduljak?

„Ne kívánd senki szeretetét. Ne utasítsd el senki szeretetét. Úgy áradjon szereteted, mint a tűz fénye-melege: mindenre egyformán. Akik közel jönnek hozzád, azokra több essék fényedből és melegedből, mint akiknek nincs szükségük terád. Családtagjaid, mindennapi társaid s a hozzád fordulóok olyanok legyenek számodra, mint a kályhának a szoba, melynek melegítésére rendelik.”

Ezt Weöres Sándor írja egy könyvében Ilyenkor, karácsony közeledtével gyakran eszembe jut ez a pár sor és ehhez kapcsolódóan hasonló gondolatok szoktak bennem keringeni. Talán nem vagyok vele egyedül. Nehéz megtalálni azt a közeputat, ahol a szeretet oda-vissza tud járni, sokáig kell tanulni.

Fiatalként, idősként egyaránt sokszor várjuk el, hogy bizonyos személyek szeressenek minket, küzdünk, hajtunk azért, hogy az a szeretet, amivel feljűk fordulunk, visszatükrözödjön ránk. Csalódunk, ha ezt nem kapjuk meg, vagy nem abban a formában, amiben megálmodtuk. És valószínűleg jó néhány olyan ember van a környezetünkben, akiket lehet, hogy észre sem veszünk, de szükségük van arra, hogy szeressük őket, segítsük őket. Kapálózunk utánuk, de nem vesszük őket észre, vagy nem akarunk tudomást venni róluk.

Hol a közepút? Kiket kell észrevennem? Ki szeressen engem? Animátorként az oratóriumban rögtön megtaláljuk a szerethető gyerekeket, fiatalokat. Könnyű velük, a kapcsolat gyorsan kölcsönös lesz. Elmondhatom magamról, hogy ez és ez szeret engem, én is őket, sokat játszunk, beszélgetünk, hatással vagyok rá. Ez rendben is van, megerősítenek a mindennapokban. De mi van azzal a kisfiúval, aki rosszkodik, piszkálja a másikat, csúnyán beszél, szemtelenül visszaszól vagy meg sem hallja, amikor beszélsz hozzá, piszkos és elhanyagolt? Vagy azzal a kislánnyal, aki sportot űz abból, hogy hányszor tud meglógni az imáról, akiről nem is tudjuk, hogy nincs anyja, vagy apja, válnak a szülei stb.? Észrevesszük-e? Oda tudunk hozzá menni? Vagy megvárjuk, amíg a társunk odalép hozzánk?

Vegyünk nagy levegőt, járjunk nyitott szemmel! Ha észrevesszük, de nincs bátorságunk odalépni egy ilyen gyerekhez, akkor szóljunk. Bár érdemes megjegyezni, hogy gyakran azok a gyerekek tudnak a legjobban

Főszerepben a bőröndök

A szeptemberben meghirdetett „A mi bőröndünk, a Te ötleted!” vetélkedőre fantasztikus bőröndök érkeztek, ezekből egy kis ízelítő:

A Don Bosco Szalézi Társasága szeptember elején meghirdetett bőröndvetélkedővel aktivizálni szeretné a fiatalok kreativitását, közösségi munkáját.

Bár a jelentkezési határidő már lejárt, utólag biztatok mindenkit, hogy a jövőben ne hagyjanak ki ilyen lehetőségeket! Ezek a vetélkedők a legjobb alkalmak az ismeretek bővítésére, nem is beszélve arról, hogy a barátságok, osztályközösségek erősebbé kovácsolása szempontjából sem utolsóak.

Az idén meghirdetett vetélkedőre 34 csapat nevezett, a nevezés feltételei közé tartozott, hogy a már megtalált, kiválasztott bőrönd fotóját küldje el a csapat.

Fantasztikus bőröndök érkeztek! Nagyon régi, újabb, kicsi, nagy... Nem fogjuk rejtegetni ezeket a bőröndöket, a legjobb öt bőröndöt kiállítjuk a januári Don Bosco ünnepen az Óbudai Kulturális Központban. Itt kerül sor a nyertesek kihirdetésére és a csapatok megjutalmazására is.

Sok sikert a versenyhez, jó felkészülést és rengeteg élményt kívánunk!

Kiállítás Péliföldszentkereszten

„Péliföldszentkereszt, kegyhely és szalézi bölcső” címmel szeptember 20-án nyílt meg az Ars Sacra Fesztivál Nyitott Templomok Napja keretében az a kiállítás, amely egy kissé rendhagyó, elgondolkodtató módon mutatja be a szalézi letelepedés színhelyének történetét.

A templom melletti folyosóra álmotda meg B. Varga Judit a tárlatot, amelyet a megnyitón dr. Hegedűs András, az esztergomi Pírmasi Levéltár igazgatója méltatót előadásában. Ebből szemezgettünk.

Először a keresztről szólt, hiszen a kiállítás is a Szent Kereszt tiszteletének felidézésével indul, majd rámutatott, hogy nem véletlen, hogy a kiállításon kiemelt installációban láthatjuk a kegyhely XVIII. századi úrmutatóját, érdekes, egyedi megoldásként egy paraván mögé, mint egy tabernákulumba rejtve, ahol egy kereszt alakú nézőkén keresztül tekinthetjük meg a díszes monstanciát.

Felhívta a figyelmet a kegyhely XVIII-XIX. századi fogadalmi, úgynevezett votív tárgyaiból készült bemutatóra, amely azt illusztrálja, hogy elődeink bizalommal jöttek ide Isten segítségét kérni különböző bajaikban. Több csodás gyógyulás is történt, azok a zarándokok hozták ezeket a változatos formájú tár-

gyakat hálából, akiknek az imája meghallgatást nyert.

Hegedűs András aláhúzta, hogy a kegyhelyhez szorosan kötődő tárgyakon túlszépen mutatja be a kiállítás a hely történeti múltját is, érthető módon a szalézi korszakra helyezve a hangsúlyt. Ötletesen mutatja be a kiállítás a hely történeti múltját is, érthető módon a szalézi korszakra helyezve a hangsúlyt. Ötletesen mutatja be a kiállítás a hely történeti múltját is, érthető módon a szalézi korszakra helyezve a hangsúlyt. Ötletesen mutatja be a kiállítás a hely történeti múltját is, érthető módon a szalézi korszakra helyezve a hangsúlyt.

A kiállításon látható egy album másolata is, amely ebben az évben került elő a Pírmasi levéltárból, és amelyet a péliföldszentkereszti szaléziak ajándékoztak Mindszenty József hercegprímásnak hűségüket bizonyítandó, aminek ha-

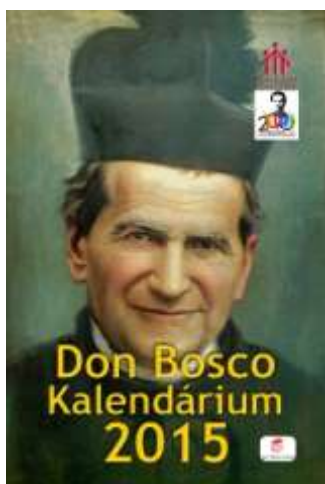
marosan jelét is adhették, hiszen nem sokára a primással együtt ők is a vállukra vehették a keresztet és elindulhattak a keresztúton. Ennek a hűségnek kiemelkedő alakja az elmúlt évben boldoggá avatott Sándor István, akinek portréja zárja a kiállítást. Az ő küldetésében – mint a szaléziak küldetésében általában – kiemelten fontos volt az iparos fiatalság nevelése, ez pedig a magát munkáshatalomként meghatározó ateista diktatúra számára hihetetlen volt, mert szerintük istenhívó munkás nem létezhet. Ebben pedig tévedtek – véli Hegedűs András.

A kiállítás mély gondolatokat ébreszt, és csak elmélkedve lehet szemlélni – mondta a Pírmasi Levéltár igazgatója. Ha erre magán a megnyitón nem lett volna lehetőség, jó alkalom rá, hogy visszatérjünk.

A Péliföldszentkeresztet bemutató kiállítást az időjárás függvényében még megtekinthetik az érdeklődők Nádudvari Géza testvér vezetésével.

A Don Bosco Kiadó karácsonyi ajánlata

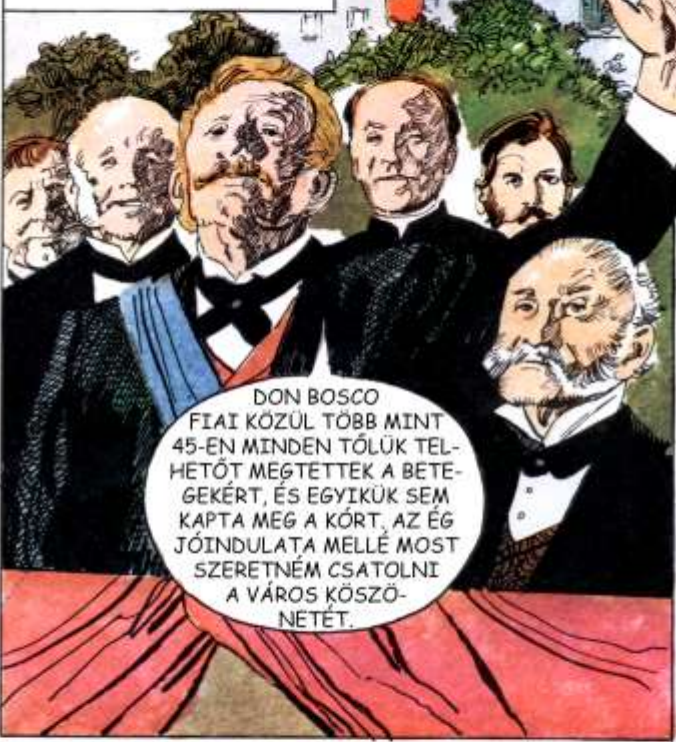
Sok szeretettel ajánlunk ajándékba a közelgő ünnepekre szeretteiknek a Don Bosco Kiadó gazdag kínálatából most két kiadványt: felnőtteknek, Don Bosco tisztelőknél a Don Bosco kalendárium 2015. évi, bicentenáriumi kiadását, gyermekeknek pedig a nagy szalézi mesemondó, Bruno Ferrero karácsonyi történeteit, amelyekhez Tremmelné Hudik Katalin készített kedves, színes illusztrációkat.

Megvásárolható személyesen a Don Bosco Kiadónál (1032 Budapest, Kiscelli u. 79., H-P 9-17 óráig), illetve megrendelhető a +36-20-320-7373 telefonszámon vagy a donboscokiado@gmail.com e-mail címen.

MIRE MEGÉRKEZTEK AZ ELSŐ
ŐSZI ESŐK, A KOLERA MEG-
SZÜNT. A POLGÁRMESTER NYIL-
VÁNOS BESZÉDET MONDOTT.

MINT MINDEN ÉVBEN, DON BOSCO A RÓZSAFÜZÉR ÜNNE-
PÉRE MOST IS HAZAMENT BECCHIBE, ÉS ELVITTE MAGÁVAL
JUTALOM- KIRÁNDULÁSRA LEGJOBB NÖVENDEKEIT.

DON BOSCO
FIAI KÖZÜL TÖBB MINT
45-EN MINDEN TŐLÜK TEL-
HETŐT MEGTETTEK A BETE-
GÉKÉRT, ÉS EGYIKÜK SEM
KAPTA MEG A KÖRT, AZ ÉG
JÓINDULATA MELLÉ MOST
SZERETNÉM CSATOLNI
A VÁROS KÖSZÖ-
NETÉT.

ITT KERESTE FÖL RÉGI
SZEMINÁRIUMI TÁRSA,
DON CUGLIERO.

AZT HALLOT-
TAM, HOGY FELVE-
SZED AZ ORATÓRIU-
MODBA AZOKAT A
FIÚKAT, AKIK PAPOK SZE-
RETNÉNEK Lenni. MON-
DONIÓBAN VAN EGY
ILYEN, SAVIO DOMON-
KOS A NEVE

NA JÓ,
NÉHÁNY NAPIG
ITT MARADOK,
TALÁLKOZOM VELE.
JÖJJÖN EL AZ
APJÁVAL EGYÜTT.

SAVIO
DOMONKOS VAGYOK,
AKIRŐL DON CUGLIERO
BESZÉLT ÖNNEK. EZ
PEDIG AZ ÉDESAPÁM.
MONDONIÓBÓL
JÖVÜNK.

HOSSZAN ÉS ŐSZINTÉN
ELBESZÉLGETTEK...

ÉS MIT
AKAR TENNI
EZZEL A
POSZTÓVAL?

KÉSZÍTEK
BELŐLE
EGY SZÉP RUHÁT
AZ ÚRNAK.

MI A
VÉLEMÉNYE?
MAGÁVAL VISZ
TORINÓBA
TANULNI?

ÚGY LÁTOM,
JÓ POSZTÓ
VAGY.

PRÓBÁRA
AKAROM TENNI,
VAN-E ELEGENDŐ
KÉPESSÉG A TANU-
LÁSHOZ. TANULD MEG
EZZET AZ OLDALT ÉS
HOLNAP MONDD FEL
NEKEM.

ALIG NYOLC PERC
MŰLVA...

HA AKARJA,
FELMONDOM AZ
OLDALT.

DOMONKOS NEM CSAK MEGTANULTA A KIJELELT RÉSZT, HANEM MEG IS ÉRTETTE.

NAGYSZERŰ! TE ELŐBB MEGTANULTAD AZ OLDALT, ÉS ÉN HAMARABB ADOM MEG A VÁLASZT: MAGAMMAL VISZLEK TORINÓBA.

LATINUL VAN, AZT JELENTI: "LELKEKET ADJ NEKEM, MINDEN MÁST VEGYÉL EL."

OKTÓBER 29-ÉN SAVIO DOMONKOS ÉS AZ ÉDESAPJA ELMENTEK VALDOCCÓBA, DON BOSCO SZOBÁJÁBAN...

MIT JELENT AZ A FELIRAT?

MEGÉRTETTEM, ITT NEM PÉNZSEL KERESKEDNEK, HANEM LELKEKKEL.

DOMONKOS MEGBARÁTKOZOTT RUÁVAL, CAGLIERÓVAL, ROCCHIETTIVEL ÉS A TÖBBIEKKEL. AZ ORATÓRIUMBA EKKOR 63 DIÁK ÉS 90 INAS JÁRT. VOLTAK KÖZTÜK KÖZÖNSÉGESEK ÉS NEVELETLENEK IS, ÉS DON BOSCO TUDTA EZT.

MIT TEGYEK? KÜLDJEM EL ŐKET, HOGY ISMÉT AZ UTCÁN ÉLJENEK? VOLT NÉHÁNY JÓ ÉS TÜRELMES HELYETTESEM... DE MÁR NINCSEK...

DOMONKOSNAK TÁMADT EGY ÖTLETE

MIÉRT NE LEHETNÉNK MI AZOK A JÓ ÉS TÜRELMES HELYETTESEK, AKIKRŐL DON BOSCO BESZÉLT? ALAPÍTSUNK EGY "TITKOS TÁRSASÁGOT"

MONDJUK EL DON BOSCONAK!

DON BOSCO BELEEGYEZETT.

A "SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS TÁRSASÁGÁNAK" FOGJUK NEVEZNI.

KEVESEN KELL LENNÜNK, HOGY TITOKBAN MŰKÖDHESSÜNK.

HOGY SEGÍTSÜNK DON BOSCONAK, MINDENKI VÁLASSZON MAGÁNAK EGY "ÜGYFELET", EGY NEVELETLEN FIÚT, ÉS KEDVESEN, VIDÁMAN TERELGESSE A JÓ IRÁNYBA.

"TÁRSASÁGÁVAL" SAVIO DOMONKOS MEGVALÓSÍTOTTA REMEKMŰVÉT. EZUTÁN MÉG CSAK 9 HÓNAPOT ÉLT, DE A "SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS TÁRSASÁGA" SZÁZ ÉVNÉL IS TÖBBET, MINT A MAI ORATÓRIUMOK ÉS SZALÉZI HÁZAK "LELKE", A HIVATÁSOK MELEGÁGYA.

1845-BEN TORINÓBAN, A STUPINIGI FELÉ VEZETŐ ÚTON ÚJ BORTON ÉPÜLT: A GENERALA, 300 FIATALKORÚ JAVÍTÓINTÉZETE. DON BOSCO RENDSZERESEN LÁTOGATTA ŐKET.

KÖZELEGIK A HÚSVÉT ÉS TI NAGYON SZORGALMASAN VETTÉTEK RÉSZT A KATEKIZMUS ÓRÁKON, MEGÉRDEMLETTEK EGY "RENDKÍVÜLT AJÁNDÉKOT".

IGAZGATÓ ÚR, VAN EGY JAVASLATOM. A FIUK SZOMORÚAK, DEPRESSZIÓSÁK. MIÉRT NE SZERVEZNÉNK NEKIK EGY SZÉP KIRÁNDULÁST EGÉSZEN STUPINIGIIG?

ATYÁM, ÖN MOST KOMOLYAN BESZÉL?

A LEGNAGYOBB KOMOLYSÁGGAL A VILÁGON.

ÉS TISZTÁBAN VAN VELE, HOGY ÉN LESZEK A FELELŐS MINDAZOKÉRT, AKIK ELSZÖKNEK?

SZAVAMAT ADOM, HOGY EGY SEM FOG ELSZÖKNI.

NE VESZTEGESSÜK ITT AZ IDŐT FÜLÖSLÉGESEN. HA ENGEDÉLYT AKAR, MENJEN A MINISZTERHEZ.

RATTAZZI GONDOLKODOTT EGY KICSIT.

DON BOSCO FELKERESTE RATTAZZIT ÉS KERESÉTTLEN SZAVAKKAL ELŐADTA KÉRELMEÉT. EGYETLEN EGY KIKÖTÉSE VOLT, HOGY EGY HATÓSÁGI EMBER SE "VIGYÁZZON RÁJUK" A SÉTA ALATT.

DON BOSCO, GONDOLKOZZON EGY KICSIT: CSENDŐRÖK NÉLKÜL ÖN EGY FIÚT SEM HOZ VISSZA.

ÉN PEDIG HATÁROZOTTAN AZT MONDOM, HOGY MIND-EGYIKET VISSZAHOZOM.

HÁT JÓ, ELFOGADOM. TUDJA, HOGY NAGY A BIZALMAM ÖNBEN. ÉS BÍZOM BENNE, HOGY A CSENDŐRÖK SEM CSINÁLNAK NAGY ÜGYET BELŐLE, HA EL KELL FOGNI NÉHÁNY SZÓKEVÉNYT.

EGY "RENDKÍVÜLI AJÁNDÉKOT" ÍGÉRTÉM NEKTEK. ÍME, HOLNAP MINDANNYIAN EGY HOSSZÚ SÉTÁRA MEGYÜNK STUPINGIBE, JÁTSZUNK A SANGONE PARTJÁN ÉS ELLÁTOGATUNK A KIRÁLYI PALOTÁBA.

JÓL FIGYELJÉTEK RÁM: A SZAVAMAT ADTAM, HOGY SENKI NEM PRÓBÁL MEGSZÖKNI, A MINISZTER PEDIG A SZAVÁT ADTA, HOGY NEM RENDEL KI MELLÉNK ÓRÓKET. DE MOST NEKTEK IS A SZAVATOKAT KELL ADNOTOK: HA EGY IS MEGSZÖKIK, SZÉGYENBEN MARADOK. BÍZHATOK BENNETEK?

A SZAVUNKAT ADJUK. MINDENKI VISSZAJÖN ÉS RENDESEN FOGUNK VISELKEDNI.

MÁS NAP SZEP, LANGYÓS TAVASZI NAP VOLT. ELINDULTAK A SZABADBA VEZETŐ ÖSVÉNYEN, UGRÁNDOZTAK, FUTKÁROZTAK, NEVETGÉLTEK. EGY SZAMÁR KOCOGOTT UTÁNUK AZ ELLÁTMÁNNYAL.

A STUPINGI KÖRÜLI MEZŐKÖN, A SANGONE PARTJÁN.

EZ A TÁGAS TÉRSÉG MIND A TIÉTEKI JÁTSSZATOK ÉS FUTKÁROZZATOK, AHOGY JÓLESIK. DÉLBE A SZABADBAN EBÉDELÜNK.

EBÉD UTÁN MEGLÁTOGATTÁK A KIRÁLYI VADÁSZKASTÉLYT ÉS A PARKOT. ALKONYATKOR ELINDULTAK VISSZA. DON BOSCÓT FELÜLTETTÉK A SZAMÁRRA.

ÉLJEN DON BOSCO A SZAMÁRON!

FOLYTATJUK...

Valóban korfüggő a rózsafüzér imádság?

Az őszi szünet első öt napját, melynek időszaka magában foglalt egy hétvégét is, Mezőkövesden töltöttem. A szombati napunk programja olyan zsúfolt volt, hogy a napi rózsafüzér imámat nem tudtam elvégezni. Ezért úgy határoztam, hogy az esti misét megelőzően egy fél órával korábban megyek el a templomba, és ha van közös rózsafüzér, akkor úgy kapcsolodom az imába, ha nincs, akkor egyénileg végzem el. Meglepett, hogy a templom parkolójában már sok autó és bicikli állt. Belépve a több száz embernek is ülőhelyet biztosító tágas templomba megdöbbenve tapasztaltam, hogy milyen sokan vannak, nincs üres sor. Azt hittem, hogy elkéstem, a szállodában rosszul írták ki a miserendet, de nem, mert akkor kezdődött a közös ima. Körbenézve sok fiatalot láttam és az is örömet okozott, hogy a titkok előimádkozói közt volt egy húsz és egy tizenhat év körüli fiatal lány. A későn jövőekkel szinte megtelt a templom, és nem volt olyan személy a látóteremben, aki ne tudta volna az imaszövegeket. Csak azt éreztem, hogy de jó, milyen felemelő érzés, jó, hogy köztük lehetek. A közösségi imádság és a szentmise magával ragadott, így csak később fogalmazódott meg bennem, hogy mi ezt miért nem tudjuk ugyanígy megteremteni? A racionalitás is megszólalt bennem – a kegyelmen kívül - milyen módon tudják ezt a közösséget építeni, összetartani, működtetni? Hazaérve gyorsan megnéztem az interneten, hogy milyen csoportok alkotják a plébániai közösséget, de nem találtam eltérést a mi templomainkhoz képest. Feltűnt azonban, hogy még hétköznaponként is három szentmisét tartanak. Ez megerősített abban, hogy az általam látogatott szentmisén résztvevők száma nem volt véletlen, igény van rá! Mégis, mi állhat a „titok” mögött? Talán a Matyóföldön még mindig élő, a hittel is összekapcsolódó hagyományok? Ez is lehet egy éltető elem. Ugyanakkor mit tapasztaltam még? A fiatalok bevonását a közösségi imába. De azt is megfigyelhettem, hogy a megérkező fiatalabb gyermekek odamennek két a szentély elé kitett táblához és azokra puzzele-jellegű formákat illesztnek s így kezd kirajzolódni a templommal és az aktuális szentírási résszel kap-

csolatos egy-egy forma. Ezek csak akkor vannak készen, ha minden gyermek elmegy a hétvégi szentmisék egyikére és mindenki hozzárakja a maga részét. Azt nem tudom, hogy miként jutottak az elemekhez, de feltételezem, hogy a hittanórákon és azt is csak feltételezni tudom, hogy a kész képeknek céljuk van, s majd szemléltető eszközként szolgálnak akár a szentmisehez kapcsolódó, akár egyéb a hittanórán elsajátítandó ismeretekhez. Ebben a templomban is, mint nálunk, az első három sort alkotó gyermekek padosrában volt nyüzsgés, mocorgás, forgolódás, kisautózás, de amikor a prédikációban megszólítva őket, olyan dolgokról hallhattak, amelyeket ők is értettek, akkor elcsendesedtek és a miséző papra figyeltek. Tovább gondolkodva a számomra élményteli és több kérdést is felvető közös rózsafüzért és szentmisét egy körülbelül húsz évvel ezelőtti emlékkép idéződött fel bennem. Az albertfalvi Rózsafüzér Társulat kezdeményezésére egy beszélgetésen vettem részt, ahol a Társulat oldaláról szinte csak nyugdíjasok voltak jelen és mi kérdeztünk képviseltük a korai felnőttkort (25-45 év). Ezen a plébániai generációk közeledését célzó beszélgetésen felvetődött többek közt az is, hogy a fiatalok és az aktív dolgozók miért nem képviseltetik magukat a Rózsafüzér Társulatban. Erre a velünk lévő a harmincas éveit elején járó szalézi atya azt felelte, ahhoz, hogy a rózsafüzér lelki tartalmát is tudjon adni meg kell érni. Ezt én akkor nem kérdőjeleztem meg, mert a rendszeres vagy napi közösségi és egyéni imádság e számomra is monotonnak tűnő módja tőlem is távol állt. De Mezőkövesden sok elmélyült fiatalot láttam. Ők itt érettebbek, mint a mi fiataljaink? Vagy azzal, hogy bevonják őket, már a korai életszakaszban megtanulják, miként lehet tartalmasan elcsendesedni, elmélyülni? Lehet, hogy megtanulták, hogy mit jelent

egy imádságon belül „Máriára, Krisztusra és az emberi szükségletekre” is figyelni, az „Úr segítségét kérni egyéni szükségünkben”. (Az Olasz Püspökkari Konferencia, 1997., 477.). Ha imájukban nem lenne jelen az elmélyülés csak monoton mormolássá válna és a fiatalok reakcióit ismerve nem vennének részt ezeken az alkalmakon. Ugyanígy az átlagostól eltérőnek tűnik, hogy a fiatal és korai felnőttkorra jellemző magasabb szintű tanulmányokra, továbbképzésekre, a családalapításra, az otthoneremtésre, a munkában való elmélyülésre és a nagy döntések meghozatalának időszakára jellemző rohanás közben 25-30 percre megállnak és elcsendesednek. Ennek lehet, hogy először csak a fiziológiai hatása érezhető, mert a monotonitás megnyugtató-pihentető az agyat. De a rózsafüzérre való felkészülést – korosztálytól függetlenül – segíti, ha a titkokhoz kapcsolódó szentírási részt is elolvassuk, beszélgetünk róla. E tanulási folyamat közben lehet, hogy az első időszakban ima közben először a gondolatok gyors egymásutánisága követi egymást, de egyszer csak azt vehetjük észre, hogy az imához kapcsolódóan megjelenik egy-egy belső kép. Ezt lehet, hogy segítette az előzetes megbeszélés, de lehet már a szemléltető elmélyülés következménye is.

A mindennapi rózsafüzér Don Bosco életében és hitéleti nevelőmunkájában is fontos szerepet töltött be.

„Don Bosco jókor reggel misét mond, a fiúk hallgatják. Közben mondják a reggeli imákat s az ő kifejezett óhajára, a rózsafüzért. Don Bosco mindig ragaszkodik a fog e máriás áhítathoz. Számára a rózsafüzér összeszedettségű és elmélkedési alkalom fiai számára; a mindennapok forgatagában, ha kezdetlegesen is, de hitelesen szemlélődésre segítő szünet. A szavak, amelyek egyszerűen, de lényegesen keresztény hittitkokat fejeznek ki, - a szívhez szóló felhívás:

»Imádkozzál érettünk bűnösökért...halálunk óráján«, újra meg újra elmondva, akár olyan pillanatokban is, midőn az álomosság is orvul támadásba lendül, belevésődnek a lélekbe, s a gondolkodásmód olyan platformját alkotják, amelyek megőrződnek egész életen át.» (Bosco, 60.)

Felhasznált irodalom

Teresio Bosco (kiadási évszám nélkül): Leleki gyakorlat Don Boscovál. Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégium

Az Olasz Püspöki Konferencia (1997): Az igazság megszabadít benneteket. Felnőttek Katekizmusa. Don Bosco Kiadó

Szalézi Munkatársi Fórum

Marillai Andrea koordinátor beszámolója

„Ha te imádkozol, ők szentek lesznek”

Ahogy otthon a családban, az ünneplések, a jóízű beszélgetések vagy a problémák megoldásának közös keresése újult erőt ad a mindennapokhoz, ugyanezt éljük meg évről évre, amikor az ország különböző pontjairól érkező szalézi munkatársakkal találkozunk.

Péليفöldszentkeresztben már önmagában a környezet is inspiráló, helye és ideje van az elmélyült imádságnak, de tere és megfelelő alkalma van a beszélgetéseknek, vitáknak is. Sokan csak ezeken az éves találkozókön látjuk egymást, de a Szalézi Családhoz tartozás, a közös imák összekötnek minket, ezért is választottuk motónak a címben szereplő Charles de Faucauld sort.

A hétfégi együttlét első témája a szalézi munkatársi lelkiség megélésének lehetőségeiről és az ezzel kapcsolatos nehézségekről szólt. Minden csoport – szokás szerint – beszámolt az elmúlt évben végzett munkáról, de külön kértem, hogy ne csak az eredményekre figyeljünk, hanem fogalmazzuk meg a meglévő problémákat, a csoportok vázolják fel, hogy milyen lehetséges megoldásokat javasolnak, és milyen jövőbeli terveik vannak. Talán egyszerűbb a sikeres programokat, táborokat bemutatni, mint szembenézni a nehézségekkel, de mégis, ennek köszönhetően most sokkal jobban látjuk, hogy kinek mire van szüksége, milyen helyzetekben tud az elnökség vagy egy-egy csoport segíteni, vagy hol kell a szalézi atyákkal közösen megoldást keresni. Általánosan megfogalmazott probléma a szalézi munkatársi elköteleződés, az újak bevonásának nehézsége és a formáció kérdése, a kezdeti formáció és az állandó formáció tartalma, a munkatársi utánpótlás

kérdései. Erre csak a helyi sajátosságokat figyelembe véve lehet hatékonyabb módszereket keresni, vonzóbb alkalmakat teremteni, de az biztos, hogy a szalézi atyáknak nagyobb figyelemmel kell ezt kísérniük. Nincsenek lehetetlen helyzetek, kitartással, eltökéltséggel és az Istenbe vetett töretlen bizalommal mindig van esély a megújulásra. Ezt a példát mutatta most már sokadik alkalommal a pécsi csoport, de nagyon biztató a balassagyarmati csoport új helyzetbe való alkalmazkodása, ahogy a javukra fordítják a szalézi jelenlét hiányából fakadó nehézségeket. Örömteli az is, hogy nagy lelkesedéssel folyik a nyergesújfalui közösség alapítása.

A saját közösségünk életén túl a szalézi identitásról, a jelen helyzetről és a jövőről tartományi szintű javaslatok összeállításához foglalmaztuk meg meglátásainkat, amelyek a szalézi jelenlét szinte minden területét érintik.

Csak néhány kiemelt téma: az ima fontossága, Isten elsőbbsége a mindennap-

okban.

Mint Don Bosco legfontosabb nevelési terepe természetesen többször, több összefüggésben is szóba került az oratórium kérdése. Itt a helyi sajátosságoknak megfelelően a cigány integrációval kapcsolatos lépések, a kortárs segítők felkészítése, a közösségi szolgálat erősítése alapvető. Az oratórium evangelizációs terep, lehetőség nyílik a szülők megszólítására, bevonására is. Mint a fiatal szalézi generáció képviselőiről, az animátorokkal kapcsolatos témákról is beszéltünk, elengedhetetlen hogy a Szalézi Család különböző ágai egymást segítve tudjanak együttműködni.

A hétféje során hosszabb-rövidebb ideig szalézi atyák is voltak velünk, Robert Kukuczka óbudai delegátus, akivel beszámoltunk a krakkói regionális találkozóról. Csány Péter atya a 200 éves jubileum lelkiségéről és programjairól, Ábrahám Béla tartományfőnök atya a megszentelt élet évének lelkiségéről és a munkatársakra váró feladatokról tartott előadást. A programokat keretezte és átszötte a közös imádság, amit mindig más csoport vezetett.

A záró imádságot a novemberi tavaszban a lourdes-i barlangnál mondtuk el. A legközelebbi találkozás a január 31-i Don Bosco ünnepen, Óbudán lesz, a lelki elmélyülésre és feltöltődésre pedig február 27-től lesz lehetőség a munkatársak nagyböjti lelkigyakorlatán.

✠ Pataki Györgyné Baba néni (1930- 2014)

Amikor visszajöhettek a szalézi atyák Szombathelyre akkor ő és dr. Kiss Mária (levéltáros) voltak az elsők, akik jelentkeztek, hogy segítsenek elhelyezkedni, berendezkedni. A fő feladatuk többek közt az volt, hogy a könyvtárat szakszerű módon összeállítsák. Reggeltől késő estig dolgoztak a mérhetetlen nagy feladaton, még ebédelni sem mentek haza, hanem vittek magukkal harapni valót, hogy ezzel se vegyék el az időt a munkától. Amikor 1996. május 26-án Bősze József atya vezetésével megalakult az új munkatársi közösség, Baba néni az elsők közt jelentkezett munkatársként. Mindig aktív tagja volt a csoportnak, szakmai tapasztalatával segítette a munkánkat. Bármivel lehetett hozzá fordulni segítségért. Mindene volt Don Bosco lelkisége és a szaléziak. Tagja volt a templom énekkarának és csak a súlyos betegsége tudta elválasztani a közösségtől. Szentségekkel ellátva és teljesen megnyugodva Isten akarataiban tért meg Teremtőjéhez és Don Bosco atyánkhoz, aki minden munkatársat vár a mennyországban.

P. Falka József SDB (1917–1994)

1950-ben szomorúan tudomásul kellett vennünk, hogy a szép és eredményes szalézi munkát, amit 1913-ban megkezdünk, sajnos az akkori államhatalom derékba törte. 1950 júniusában az úgynevezett ÁVH minden szerzetest, így a szaléziakat is egy éjszaka alatt elhurcolt és internált. Az újpesti házunk lakóit is elhurcolták Jézus Szíve ünnepén, vasárnap éjszaka, kivéve Falka atyát, aki meghalva, hogy jönnek az ávósok, a mellék-helység ablakán keresztül kerekét oldott. Így földönfutóvá lett. Az akkori hatalom célja az volt, hogy megsemmisítse az Egyházat. Hála a Jóistennek, tervük nem mindenben sikerült, mert a szétszóródott, elűzött szerzetesek mindenhol tanúságot tettek Krisztus mellett, ott is, ahol előtte nem éltek. Így volt ez Falka József atyával is.

Falka atya 1917-ben született Baczán, Erdélyben. 1931-ben testvérével együtt átjöttek Magyarországra és otthont találtak Esztergomtáborban, a szaléziaknál. Itt ismerkedett meg Falka József Don Boscóval, nagyon megtetszett neki a szaléziak vidámsága, ezért jelentkezett, hogy ő is szalézi legyen. 1936-ban Péliföldszentkereszten volt novícius, 1937-ben pedig elkötelezte magát Don Bosco mellett. Teológiai tanulmányait is

Péliföldszentkereszten végezte el és 1947-ben, elérve célját, pappá szentelték.

Előljárói, látva zenei tehetségét, a budapesti Zeneakadémiára küldték, ahol megszerezte diplomáját. Zenekara szerepelt a rádióban és különböző templomi hangversenyeken. Sajnos 1950-ben sikeres pályája megszakadt, de Falka József nem adta fel. Mint üldözött is kamatoztatta zenei tehetségét. 1950-ben, hogy biztosítva legyen megélhetése, Cinkotára ment kántornak és hitoktatónak. Bár az állam feloszlatta a szerzetes rendeket, Falka József atya továbbra is titokban ugyan, de megmaradt lelkes szalézinak.

1964-ben Mogyoródra került, szintén kántornak és karvezetőnek. Kántorsága mellett titokban misézett és gyakorolta lelkipásztori hivatását.

A mogyoródi hívek hamar felismerték buzgóságát és szalézi voltát. Vidáman szólította meg a fiatalokat, akik boldogan csatlakoztak a „Kántor atyához”. Hamarosan mindenki megismerte és a szívébe fogadta a buzgó, vidám, üldözött szalézit. A plébánosok engedték, hogy zenéjével magához csalogassa a fiatalokat. Falka atyát kivétel nélkül mindenki szerette, becsülte. Így valóban fogalom lett a faluban a „Kántor atya”.

1994-ig, haláláig működött a faluban. Temetésén szinte az egész falu megjelent. De a vidám, jószívű szalézit nem felejtették el a mogyoródiak. Előbb díszpolgára lett a falunak, majd az idén elnevezték róla a templom előtti teret Falka József térnek.

Elgondolkodtató. A volt hatalom meg akarta semmisíteni az Egyház fiait, és íme, az utókor hálásan emlékezik meg róluk. Így lesz igaz Jézus mondása: „*Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom őt, mennyei Atyám előtt.*”

Az üldözött, megalázott Falka József atya, íme, most ismeretté vált, neve ott van felírva a falu terén. A falu szülötte, Varga Zoltán piarista atya így emlékezett meg róla a tér névadásán: „*Soha nem kereste a kompromisszumot a hazugsággal, az istentagadással; életáldozatában fölvállalta a papi szolgálatából adódó száműzetést, a mellözöttséget ... Csöndes, hitvalló, mégis az evangéliumot örvendezve hirdető szalézi élete mindenki számára követendő példa.*”

Tartományunk büszkén tekint Falka Józsefre és igyekszik követni szalézi lelkületét.

Emléktábla avatás Bodonyban

Ünnepi hálaadó szentmisén vettek részt szeptember 6-án Bodony hívei és a szalézi rend képviselői, emlékezve egykori novíciusmesterünkre, Fias István atyára, aki e községben 1962-től 29 éven keresztül lelkipásztorként szolgált. A szentmise elején Fias István atya egyik rokona méltatta őt és ismertette az egykori bodonyi plébános életútját. A szentmisét Hartai Gábor szalézi atya mutatta be, aki Fias István atyához hasonlóan szintén Mosonmagyaróváron született, csak éppen 50 évvel később. Így kapcsolódott össze a múlt és a jelen. Gábor atya kifejezte háláját és örömét, hogy az elmúlt kommunista rendszer után István atya volt a novíciusmestere Szombathelyen, ahol újra kezdhették vele a szalézi szerzetesi életet. Az akkori tartományfőnök, Havasi József atya még 1991-ben felkereste Fias atyát, hogy vállalná-e az új szerzetesek vezetését a novíciátusban. „Mikor menjek?” – kérdezte Fias atya. Ez a nagylelkű felajánlás is mutatja szerető szolgálatát, melyet nemcsak a helyi hívek tapasztalhattak meg ottani lelkipásztorkodása során, hanem az újjáalakuló szalézi rend fiatal tagjai is. A szentmise után Fias atya emlékére a templom előtti kőkereszt-nél emléktáblát avattak. Köszöntők hangzottak el a helyi önkormányzat, ill. a szalézi rend részéről, valamint prózai és zenei előadások tették színesebbé az emléktábla avatást. A Bodo-

nyai Faluszépítő Egyesület nevében Les Bernadett főszervező köszöntötte az egybegyűlteket és koordinálta az ünnepi megemlékezést. Az emléktáblát az újonnan kinevezett bodonyi plébános, Dombi Ferenc atya áldotta meg.

Az emléktábla felavatását szeretetvendégség követte, ahol a helyi hívek és az Újpestről, Kazincbarcikáról és a távoli Szombathelyről érkező vendégek kötetlen, baráti együttletben beszélgethettek egymással. A szalézi rend részéről megköszönték Bodony híveinek és lakosságának, hogy elkészítették a Fias István szalézi atyának emléket állító táblát.

„Legyünk a fiatalokkal együtt egy otthon, amely evangelizál”

Ülésezett a Segítő Szűz Mária Leányainak 23. Általános Káptalanja

A Segítő Szűz Mária Leányai 23. Általános Káptalanjának 194 résztvevő nővére a világ 94 országában élő nővérek képviselőiben szeptember 22-től november 18-ig ülésezett. A Magyarországon élő szalézi nővéreket Carolina Costabile nővér képviselte.

Október 24-én délelőtt a káptalan megválasztotta Yvonne Reungoat anyát a rend élére a következő hatéves időszakra. Ez Mazzarello Szent Mária Dominika kilencedik utódának második mandátuma, a Segítő Szűz Mária Leányainak 22. Általános Káptalanján választották meg először generális anyának 2008-ban. Történelmi pillanat volt ez, mert első alkalommal választottak 136 év után nem olasz nemzetiségű elöljárót a rend élére.

A szavazás utáni eredményhirdetést most is hosszantartó taps kísérte. Egyike az első gratulálóknak Ángel Fernández Artime szalézi rendfőnök volt. A választások tovább folytatódtak október 29-ig a Segítő Szűz Mária Leányai Intézménye további főelöljáróinak megválasztásával.

Ferenc pápa november 8-án délelőtt fogadta a Segítő Szűz Mária Leányai Általános Káptalanjának résztvevőit. Beszédében rámutatott azokra az alapvető irányvonalakra, amelyek minden szerzetesi és közösségi élet meghatározói. Fontos, hogy a szerzetesnők „lépjenek ki” önmagukból, induljanak el az élet föld-

rajzi és egzisztenciális peremvidékei felé, nagy figyelmet szentelve a szegényeknek és a kirekesztettség különböző formáinak. Hozzanak változtatásokat, hogy házaik az evangelizáció helyeivé alakuljanak át, elsősorban a fiatalok számára, akikkel küldetésük során foglalkoznak. Így olyan fiatalokat tudnak nevelni, akik az evangelizáció eszközeivé válhatnak más fiatalok számára. Szélesítsék ki horizontjukat, hogy felismerjék a változó társadalom és a nemzedékek szükségleteit. A szerzetesnők tegyenek prófétai tanúságot és úgy neveljenek, hogy feltétel nélkül befogadják a fiatalokat. Mindezek megvalósításához Krisztust kell életünk középpontjába helyezni, hagyni, hogy Isten szava áthasson bennünket és kitartó imával kell táplálni a missziós lelkületet

– figyelmeztetett a pápa.

Szentatya azt kérte továbbá a szalézi szerzetesnőktől, hogy tegyenek tanúságot az egymás közötti testvéri szeretetről. Helyezzenek hangsúlyt a képzésre és a továbbképzésre olyan humán tudományok területén is, amelyek segíthetik missziójukat. Az ad gentes misszió nagy lehetőséget nyújt számukra, hogy szeretettel odaajándékozzák magukat e tevékenységnek.

Legyenek a remény és az öröm misszionáriusai mindenki számára, tanúságot téve szalézi identitásukról, különösen a találkozásokban, ami karizmájuk meghatározó aspektusa. Bosco Szent János és Mazzarello Szent Mária Dominika, alapítójuk példája ösztönözze őket arra, hogy még lelkesebben járuljanak hozzá az új evangelizációhoz – zárta a szalézi nővérek Egyetemes Káptalanjának résztvevőihez intézett beszédét Ferenc pápa.

Jelentős dátum volt október 7. is a Segítő Szűz Mária Leányai Intézménye és Mornese falucska életében, ahova pont százötven évvel ezelőtt 1864-ben látogatott el első alkalommal Don Bosco. Történelmi esemény ez, hiszen akkor találkozott először Mazzarello Máriával. Bár éppen az Általános Káptalan miatt az Intézmény és Mornese már szeptemberben közösen megemlékezett erről, hiszen a káptalan megnyitása előtt a nővérek közös lelkigyakorlaton vettek részt a „szalézi Szentföldön”. A mornesei polgármester és a generális anya szavai ekkor is visszahangoztak a nővérek szívében: „Ebből a piciny faluból egy kicsiny magocska jó földre hullott, mely benőtte az egész világot. Main életpéldáját követve az FMA intézmény nővérei folytatják a magvetést az egész földön, különösen a gyerekek és a fiatalok, de sok felnőtt szívében is, hogy felfedezzék az Úr Jézust, életük értelmét. Mornese, ez a kis falu az egész világon ismert, és sokan álmodnak arról, hogy eljuthassanak ide.”

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Sándor István Szolnok védőszentje

Boldog Sándor István születésének századik évfordulóján a Tisza-parti város védőszentjének választotta az egy éve boldoggá avatott vértanút. Az erről szóló dokumentumot Beer Miklós váci megyéspüspök, Szalay Ferenc, Szolnok polgármestere, Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök és Máthé György szolnoki főplébános, esperes írta alá a belvárosi templom előtti téren a nyár elején felállított Sándor István szobor mellett.

Az ünnepi alkalommal bemutatott szentmisén Beer Miklós váci püspök emlékeztetett, hogy éppen száz esztendeje tört ki az első világháború, s néhány hónappal később született az a gyermek, akit később az Egyház a boldogok sorába emelt. A szentmise keretében tizenhatan járultak a bérmálás szentségéhez, köztük Boldog Sándor István egyik rokona is. Jelen voltak azok a szalézi fiatalok is, akik negyedévenkénti animátori továbbképzésüket éppen ezekben a napokban tartották a városban.

Barcikai „bubis” játéknapp – Játéknapot tartottunk október 4-én a kazincbarcikai plébánián. Kirner Gábor testvérrel gigantikus szappanbuborékokkal fogadtuk a gyerekeket, majd ismerkedős játékokat játszottunk. Utána rávezettük őket arra, hogy mennyire fontos, hogy másoknak segítsenek, ezért a gyerekekkel kezeket vágtunk ki, amiket ők kidíszítettek. Ezek után a templomban a szentmisén megemlékeztünk a Szíriában és máshol szenvedő családokról. Ahogy Isten segít nekünk, amikor nagy, gondviselő tenyerébe rejthetjük a kezünket, úgy mi is használjuk a kezünket arra, hogy segíthessünk másokon, ezért felajánlásokkor a maguk készítette papírkezeket jelképesen Isten kezébe tehetjük – vagyis egy hatalmas kézbe. A templomból kijöve Gábor testvérrel együtt csodabuborékokat fújhattunk, ami a gyerekeknek és a felnőtteknek is nagyon tetszett. Barta Tominál pedig vetélkedő kérdésekkel lehetett szerezni apró jutalmakat.

A játéknapot pogácsázással fejeztük be, ami nagyon finom volt, hála Marika néni, Annuska és Mártika néni serény munkájának.

Báder Helga

Kollégiumi ünneplés - Nemrég közösen ünnepelték meg a kazincbarcikai Don Bosco Iskola fiúkollégiumának lakói Kővári igazgató úr születésnapját. Minden héten van szentmise, minden nap esti ima, úgyhogy a fiúk már jól „edzettek voltak” erre a különleges napra. A szentmisén harsogva éneklő fiúk, szaléziak és nevelők utána átvonultak az ebédlőbe, és fergetes ünnepelés kezdő-

Kazincbarcika— „Bubis” játéknapp

dött. Domonkos atya a nevelőkkel együtt kis ünnepi műsort is szervezett, ahol versek hangzottak el, szintetizátoron, gitáron kísért dalok és a cigánytánc sem hiányzott a repertoárból. Az műsor végén egy a Don Bosco Iskola címerével ellátott tortát hoztak be, amit maga az igazgató hozott el Budapestről, de a saját maga által fuvarozott csomagja meglepetés tartalmáról mit sem tudott, mert hétpécseletes titokként készítették elő. Ezen az estén mindenki örült, az igazgató pedig harminc év után újra gitárt ragadott és a szeretetlakoma előtt zengett az ebédlő a vidám ének hangjaitól. Szép esténk volt, a fiúk örömmel vennék, ha gyakrabban volna az igazgatónak születésnapja.

P. Thai Hung Savio Domonkos SDB

Kazinbarcika—Születésnapot ünnepeltek a kollégiumban

Egészségét a kazinbarcikai Don

Bosco Iskolában – Iskolánkban minden évben megrendezésre kerül a gyerekek és felnőttek által is kedvelt egészségét, amely az idén talán még gazdagabb programokkal zajló eseményei mindenkit megmozgattak. A szervezők november 17-21. között ráirányították figyelmünket az élet, az egészség fontosságára.

Az esemény hétfőn reggel önkéntes véradással kezdődött. Diákjaink közül nagyon sokan átérzik a súlyát annak, hogy mennyire fontos elhatározás ez, hiszen az ő vérük is életet menthet. A hét program-sorozatát Kővári László igazgató úr és Andrásfalvy János atya közös imádsága nyitotta meg az iskolaudvaron.

Kedden a lányok dr. Csikász Erzsébet előadását hallgatták meg az intim higiénéről, míg Márkus Zoltán atya az egészséges életmód fontosságáról szolt a fiataloknak.

Szerdán Molnár Andrásné mentálhigiénés szakember beszélt a hepatitisz vírusról, majd Filkőházi Csaba mentőtiszt az elsősegélynyújtás különböző módjait szemléltette, amiből sokat tanulhattak a diákok.

A csütörtök délután volt a legszínesebb, mert ekkor tizenegy különböző helyszín közül is választhattak a tanulók. Felelőségteljes döntés címmel tartott előadást dr. Pásztor Gábor nőgyógyász, dr. Halász József pedig a férfi intimhigiénéről beszélt. Voltak termek, ahol különböző érdekes filmekkel, újszerű információkkal, haj- és körömápolási tanácsokkal látták el az érdeklődőket. A „Vitaminbemutató” tanteremben vetélkedővel fűszerezett, egészséghez is kapcsolódó kérdésekre kellett válaszokat adni, egy másik teremben vércukorszint és vérnyomásmérés zajlott. A tornateremben és az aulában „Vas-ember” képzés folyt, testnevelő tanáraink a diákok erőnlétét, állóképességét fejlesztették.

Kazinbarcika — Egészségét a Don Bosco Szakiskolában.

Sikeres és nagyon érdekes volt az „Ép testben - ép lélek” című rajzverseny, ahol egészséggel kapcsolatos témájú rajzok készültek. A „Zöldegszobrászat” teremben a résztvevők eleinte bátorlalan próbálgatásai mellett tanárok bábáskodtak. A zöldegekből, gyümölcsökből mesefigurák és képzeletbeli fura járművek elevenedtek meg. A természet nyújtotta anyagok és színek kavalkádja elvarázsolta azokat is, akik eddig még soha nem mertek farigcsálni. Az elkészült művek a könyvtárban tekinthetők meg.

Az egészségét pénteken zárult az iskola védőnője, Veres Viktória közreműködésével. A téma a dohányzás elleni harc fontossága és a dohányzást megelőző tanácsok, beszélgetések voltak több osztály tanulóinak részvételével – remélhetőleg nem eredménytelenül.

Amtmann-né Hédervári Zita

Indiai teaház a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban - Idén szeptemberben több új taggal bővült a gimnázium tantestülete, így többek között az indiai származású Salagala Rajesh atya is megkezdte munkáját az intézményben. A számunkra távoli, egzotikus, ismeretlen ország kultúrájával, földrajzával, ételével és teáival ismerkedhettünk meg egy kellemes hangulatú teadélután keretében. Az alkalmat az szolgáltatta, hogy megalakulóban van a „szalézi baráti kör”, melynek lényege, hogy szülők és pedagógusok kötetlenebb körülmények között találkozhatnak és beszélgethessenek egymással.

2014. október 17-én volt az első ilyen találkozó, amikor az ebédlő indiai teaházzá alakulva, egzotikus fűszerektől és füstölőktől illatozva várta a szülőket. A díszítéshez dekorszalvétából lótuuszvirá-

gokat hajtogattunk, indiai elefántokat, stóllákat, mécsesstartókat, kendőket füstölőket helyeztünk a megterített asztalokra. Rajesh atya előadást tartott szülőházjáról, Indiáról, az ország kultúrájáról, ételeiről, öltözködési szokásairól, a tantestület még egy indiai dalt is elénekelt, ezzel köszöntve az érdeklődő szülőket. Sok érdekességet megtudhattunk e távoli országról, többek közt azt, hogy a színeket nemcsak viselni szeretik a szín pompás, gazdagon hímzett, díszített szarí formájában, de ételeik legalább ilyen szín pompásak. Az ételeket gazdagon fűszerezik, a curry, a gyömbér, a római kömény, a chili hagyományosnak számítanak az indiai konyhában.

Az előadást követően meg is kóstolhattuk az ételeket a konyha dolgozóinak köszönhetően, akik egész délután szorgoskodtak, hogy időben elkészüljenek a számunkra ismeretlen finomságokkal. A menü kínálatában szerepelt többek közt a „naan” (indiai lepénykenyér), a köretek közül a „bulgur” (búzatöret), a „mangó chutney” (egyfajta sűrű mártás), a „chiken tikka massala” (csirkemell indiai fűszeres szószban), az édességek közül pedig a „gulab jamun” (tejporos fánk fűszeres szirupban). A finom fogásokat kóstolgatva vidám beszélgetés zajával telt meg az ebédlő, mindenki jól érezte magát. Elhatároztuk, hogy rendszeressé tesszük ezeket az al-

kalmakat, mert szükség van arra, hogy ne csak „hivatalos alkalmakkor” (szülői értekezlet, fogadó óra) találkozzunk a szülővel, hanem ilyen kötetlenebb körülmények közt is. Ez remek lehetőséget nyújt a szülők és az iskola, a pedagógusok közti kapcsolatok kiépítésére, ápolására.

Segítő Szűz Mária vigyáz a barcikai szalézisokra – Rómából érkezett az a Segítő Szűz Mária szobor, amelyet 2014. október 15-én délelőtt áldottak meg a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban.

A szobrot az intézmény tanári folyosóján helyezték el, ahol éke, dísze lesz az iskolának és szerves része a diákok és az ott dolgozók életének. A műalkotást rövid ünnepség keretében az iskola nevelési igazgatóhelyettese, egyben a helyi plébános és a szalézi tartomány vikáriusa, Vitális Gábor atya avatta fel, majd áldotta meg. Az eseményen az iskola kórusa által előadott egyházi énekek mellett Méhész Bianka tizenegyedikes tanuló egy Máriáról szóló bibliai idézet felolvasásával tette emlékezetessé a szoborállítást. Az ünnepi eseményt követően Vitális Gábor atya az osztályokat képviselő diákoknak és a pedagógusoknak elmondta, hogy minden magyarországi és a világban lévő többi szalézi fenntartású iskolában is megtalálható egy hasonló Mária szobor vagy kép, amiből erőt gyűjthetnek a tanulók egy-egy nagyobb megmérettetés vagy vizsga előtt.

Kistörő Adrienn

Kazincbarcika—Indiai teaház a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban.

Kazincbarcika—Segítő Szűz Mária szobor a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban..

NYERGESÚJFALU

Őszi játéknapp – Boldog Sándor István-nal ismerkedtek a nyergesújfalui gyerekek október 29-én, a Szalézi-Irinyi Középiskola oratóriumában megtartott játéknapon, amelyet Claudius Misquitta szalézi atya, az iskola nevelési igazgatóhelyettese, a tartomány ifjúságpszichológus felelőse irányított a helyi animátorok és kisanimátorok hathatós segítségével.

A játéknappra már reggel hét óra után kezdtek érkezni a helyi és környékbeli kisiskolások. A résztvevők szinte mindegyike legalább egy alkalommal már volt a nyári napközi oratóriumában, hiszen a játéknapp meghirdetése jószerevével csak közöttük történt, de még így is mintegy száz gyerek töltötte együtt a hűvös, őszi napot.

Az animátorok a szalézi Boldog életéből azokat az eseményeket ragadták ki és mutatták be az animáció során, amikor a fiatal szerzetes a gyerekekkel foglalkozott, mesélt nekik Don Boscóról és imádkozott velük, ilyen módon közelebb hoz-

A nyergesújfalui animátorok meglátogatták a szalézi sírokat a környéken.

va őt a mai fiatalokhoz.

A nap során követték egymást a fergeteges csapatos és közös játékok, változatos műhelyekben tevékenykedhettek és vidám bunsokat tanulhattak a gyerekek. A hálás szülők 16 óra körül kísérték haza fáradt, de boldog csemetéiket, de sokaknál ez nem ment egyszerűen, mert még szívesen maradtak volna.

Claudius atya meglepedését fejezte ki, hogy az iskola 10-12. osztályos tanulóiból álló animátorainak csapatát immár hagyományosan segítik a volt diákok is, olyan idősebb, gyakorlottabb animátorok, akik egyetemi éveik alatt sem szakadnak el az oratóriumtól. Munkájuk és példa értékű jelenlétük nagyban segíti az új animátorok gyakorlati képzését.

Temetőlátogatás szaléziismeret órával – A nyergesújfalui animátorok képviselői október 30-án Claudius

Misquitta atya és Nádudvari Géza testvér vezetésével bejárták a környékükön található szalézi sírokat. Nem csupán imádkoztak és lerótták tiszteletüket, hanem Lengyel Erzsébet szalézi munkatárs segítségével megismerkedhettek az itt nyugvó régi szaléziak életútjával is.

Az animátorok a síroknál fotók és rövid élettörténetek segítségével megtudhatták, kik voltak és hogyan éltek, mit tettek azok a szaléziak, akik ott lettek eltemetve. A „körjáratot” a nyergesújfalui régi temetőben kezdték, ahol először Zafféry Károly, az első magyar szalézi síremléke előtt rótták le tiszteletüket és az élettörténetét is megismerhették. Síremléke mellett találkoztak Pásztor János néhai tartományfőnök unokahúgával, aki hiteles tanúként számolt be a szalézi atya személyéről és tevékenységéről.

Nyergesújfaluról Esztergomba vették az irányt, ahol a szentgyörgyemezei temető-

ben Lukács István sírja előtt tisztelegtek. Apró izelítőt is kaptak a híres irodalmár munkásságából: sírjánál meghallgatták egyik könyvének lelkesítő előszavát.

Mogyorósbányán Pintér József szalézi atya sírját látogatták meg, akinek nagy érdemei voltak Péli-földszentkereszt megőrzésében a szétszórás idején. Életében hűségesen ellátta Mogyorósbánya lelki gondozását, ezért a hálás hívek kérésére ide hantolták el. A rendezett síron most is nagy csokor friss virág jelezte: Pintér atyát nem felejtették el a mogyorósbányai hívek.

Végül még a korai sötét beállta előtt Péli-földszentkereszten zárták körútjukat az animátorok, ahol a szerzetesi sírkertben lerótták tiszteletüket az itt nyugvó szaléziak emléke előtt. Itt Nádudvari Géza testvér mutatta be egykori rendtársait a fiataloknak, akik közül majdnem mindenkit személyesen is volt alkalma megismerni.

Lengyel Erzsébet

ÚJPEST-CLARISSEUM

Nyitott Templomok Éjszakája az újpesti Clarisseumban – 2014. szeptember 20-án, az Ars Sacra Fesztivál keretében 16 órakor megnyitottuk a Clarisseum kapuját a látogatók előtt.

Clarisseum—Nyitott Templomok Éjszakája

Nyergesújfalu—Az őszi játéknapp résztvevői

Csepel Örökség címet kapott Krammer András szalézi munkatárs

Budapest XXI. Kerület Csepel Önkormányzata 2014. október 11-én Csepel Örökség kitüntető címben részesítette a csepel-belvárosi Kisboldogasszony-plébánián állandó diakónusként szolgáló Krammer András szalézi munkatársat.

A csepeli képviselő-testület szeptember végén döntött a kitüntető címek adományozásáról. Csepel Örökség címmel ismerte el Krammer András állandó diakónus, kórházlelkész munkáját. Ezzel a címmel ismeri el Csepel önkormányzata azon személyek és szervezetek munkáját, akik a kerület érdekében maradandó eredményt értek el.

A Krammer család több szállal is kötődik a szaléziakhoz, családja az akkori szalézi tartományfőnököknek, Ádám Lászlónak köszönheti, hogy 1946-ban a kitelepítések idején hazájában maradhatott, mert mentesítést szerzett nekik és befogadta őket a szaléziak rákospalotai házába. A családi legendárium szerint az egyik apai nagybácsi - aki pap volt, és Torinóban is megfordult - valószínűleg Don Boscóval is találkozott. András bácsi testvérbátyja szalézi pap volt, ő pedig feleségével, Máriával 1988-ban tett munkatársi ígéretet, az újraindulástól 2008-ig koordinálták a szalézi munkatársak munkáját Magyarországon. A szaléziaktól 2004-ben Don Bosco-

Templomunk építéstörténetéről, valamint szalézi közösségünk múltjáról és jelenéről ígértünk előadásokat a hozzánk betérőknek.

Iványi János okleveles építőmérnök ismertette templomunk építési tervdokumentumait és kivitelezésének történetét. A Clarissum Ybl Miklós terve alapján épült, de a híres építész kevésbé ismert alkotási közé tartozik. Ybl Miklós tervét eredetiben mutatta be Iványi János.

Havasi József korábbi tartományfőnök visszaemlékezésében elmondta, hogyan munkálkodtak itt a szalézi szerzetesek és munkatársaik, többek között Boldog Sándor István is. Havasi atyától megtudhatuk, hogy melyik oltárunknál tette le fogadalmát, ezzel lélekemelő hangulatot teremtett a hallgatóság körében.

Az előadásokat Havasi József által celebrált szentmise követte, kis templomunk zsúfolásig megtelt hívekkel és érdeklődőkkel.

Szűcs István zeneszerző, előadóművész a Kormorán Együttes tagja rock-operát készít Don Bosco életéről. A készülő zeneműből a Szép Ernő Színház tagjai adtak elő részleteket.

A rendezvény után szeretetvendégséget szerveztünk a mécsesekkel megvilágított templomkertben, ahol kötetlenül beszélgethettünk vendégeinkkel késő estig.

Isten Áldását kérjük minden közreműködőre, aki a 2014-es Ars Sacra Fesztivál sikerén fáradozott.

Nagy Zsuzsanna

ÓBUDA

Szent Márton ünnepe a Szent Péter és Pál Szalézi Óvodában – Ünnepeinknek, hagyományainknak se szeri, se száma, emléküket úgy tudtuk leginkább

megőrizni, hogy vigyáztunk arra, hogy a jeles napjainkhoz fűződő, az embereknek a szentek iránt érzett szeretetét és tiszteletét kifejező szokásainkat, hagyományainkat nem hagytuk feledésbe veszni. Éppen ezért tartjuk nagyon fontosnak, hogy már a legkisebbek is megismerhessék a szentek történetét.

Szent Márton ünnepére készülve sok-sok érdekességet tudtak meg a gyermekek az óvodában. Először is elmeséltük nekik Szent Márton életét röviden, valamint több népi hagyományt, amely Márton napjához tartozik.

Márton-napkor, november 11-én libát illik enni, mert „aki ludat nem eszik, egész évben éhezik”, vagy ahogyan Zala-lövön mondják: „aki Márton napján ludat nem eszik, ehetik az bármit, mégis éheznek”. A Márton-napi lúdból illetet küldeni a papnak is. De ha már muszáj volt, akkor a legkevesebb húsu hátsórészt küldték el. Innen ered a „püspökfalat” szavunk. A 18. században a lúd hátulját gyertyapecsenyének is nevezték, mert falun, tanyán Márton-napján gyűjtötták meg először este a világosságot adó gyertyát, pilácsot, lámpát.

Az óvodában mi is készítettünk lámpást a gyerekekkel és a szülőkkel közösen. A gyerekek soha olyan gyorsan nem keltek még fel az ebéd utáni alvásból, mint aznap. Tudták, hogy hamar érkeznek a szülők a közös kézműves délutánra. Csoporként különböző technikákat alkalmazva készítettük el a lámpásokat üvegből, illetve papírból.

Minden csoportban a gyerekek peracet is sütöttek Márton napjára. A nagycsoportosok délelőtt az óvodában a közös áhítaton előadták a gyerekeknek a Szent Márton életéről szóló műsorukat. Csodaszép

Óbuda—Készül a Márton-napi perac az óvodában

idő volt délután, így a sötét utcákon vidáman vonultak a gyermekek a világító lámpásokkal.

Az óbudai Segítő Szűz Mária kápolnában a nagyok ismét előadták a műsort, amit most már a gyermekek szülei, testvérei, nagyszülei is megtekinthettek. Közös imával és énekkel fejeztük be a megemlékezést Szent Márton püspökről. Az ünnepség végeztével a templom előtt elfogyasztották a gyerekek az általuk készített perecet, amit ugyanolyan jószívuően osztottak meg kisebb és nagyobb testvéreikkel, mint ahogyan Szent Márton a köpenyét osztotta meg a koldussal.

Bihari Nóra

BUDAPEST

Megemlékezés alkalmi kiállítással Sándor Istvánról – A budapesti SZÁMALK-Szalézi és a META-Don Bosco Szakközépiskolák tanulói kis alkalmi kiállítással egybekötött megemlékezést tartottak a tavaly boldoggá avatott Sándor István szalézi testvéréről az iskola aulájában. Az alkalmi kiállításra folyamatosan érkeztek a fiatalok az etika órák alatt, hiszen az iskola profilja miatt egy nagy közös program megrendezése eléggé körülményes lett volna, de így is részesei voltak a Szalézi Család megemlékezésének.

Egy évvel ezelőtt, a boldoggá avatási ünnepségen mindkét iskola diákjai jelen voltak, az ott készült fotókból a tanárok és a diákok közösen rendeztek kiállítást.

Simon Péter

„Fiatalokkal a fiatalokért”– Ezzel a gondolattal indítottuk a SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola második szalézi tanévét. Ebben a tanévben számos programot tervezünk a Don Bosco bicentenáriumra. Programjaink közül érdemes kiemelni a „Margit mama műhelyek” indítását, amelyeket a pedagógiai- és családsegítő munkatárs és a dekoratőr szakos csoportjaink alkotnak. Különböző ajándékokat fognak készíteni, amelyeket karácsonyra a rászoruló családoknak illetve a szalézi óvodának ajándékozunk. November 27-én és december 4-én délután 15 órakor adventi gyertyagyújtást

A budapesti SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola művésztanárainak kiállítása

valamint filmvetítést szervezünk Don Bosco életéről. A közös filmnézés után teázással egybekötött beszélgetés lesz etika tanáraink moderálásával.

A SZALIM vezetői és munkatársai felkérték iskolánkat, hogy segítsünk elkészíteni az egyesület weblapját. Grafikus és szoftverfejlesztő diákjaink és a SZALIM együttműködésével a közös munka még ez évben megkezdődik. Boldog Sándor Istvánra emlékeztünk boldoggá avatásának első évfordulója alkalmából, októberben egy héten keresztül lelkész tanáraink beszélgetéseket szerveztek Sándor István életéről, amelynek megkoronázásaként október 16-án megnyitottuk emlékkiállításunkat.

Beköltöztünk – Iskolánk új kreatív gyakorlóhellyel bővült, mert a művészeti

oktatásunk ötödik tanévére az e szakmákban tanuló diákjaink száma 370 főre növekedett.

Az új gyakorló műhely avatásához kapcsolódóan művésztanáraink bemutatkozó kiállítást rendeztek november 13-án. A kiállítás anyagát a SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskolában oktató művésztanárok alkotásai képezték (Bornemissza Rozi – grafikus, tipográfus; Fillenz István – grafikusművész; Hegedűs Viola – belsőépítész; Kéri Gáspár – fotóművész; Kovács János Zoltán – festőművész; Molnár Csikós Hajnalka – grafikusművész; Orgoványi Gábor – képzőművész; Paál Zsuzsanna – képzőművész; Pállay Szilvia – képzőművész; Szirányi István – grafikusművész; Tasnádi László – fotóművész; Vályi Zoltán – dekoratőr). Az igen gazdag kiállítás november végéig

Pécs—Újra oratórium

zíros kenyerek, és a segítők hozta finom sütemények. A gyerekek türelmetlenül várták a lehetőséget a játéokra, a kézműveskedésre, rajzolásra és főleg a fiúk a focira. Az idő kicsit rövidnek bizonyult, de míg a gyerekek egy részét Éva néni énekpróbára hívta, a többiek segítettek a rendrakásban. A hat órákor megszólaló harangszó szentmisére szólított bennünket, ahol Feri atya biztatására közösen adtunk hálát a Jóistennek a szép délutánért. Feri atya örömmel nyugtázta a Don Bosco Csoport bemutatkozását.

Egyelőre körülményeink csak havi egy oratórium megtartását teszik lehetővé, de reméljük, hogy ezt később süríteni tudjuk. Most Szent Miklós fogadására készülünk, és megkezdjük az előkészületeket egy pástorjáték betanulásához, karácsonyig talán sikerül. Ilyen még nem volt ebben a közösségben.

Mezey Klára

SZOMBATHELY

Előrettekintő készületben... – Misszióink éves tevékenysége megtervezésénél érdemes mindig körülnézni, hogy szűk világunk milyen jellegzetességekkel, szükségletekkel, hiányokkal és erőforrásokkal bír közvetlen környezetében. Nem mondhatom, hogy az ilyenfajta, szerintem mélyen szalézias, „feltérképező tervezés” mesterei lennénk Szombathelyen, de most mégis, mintha helyi megszokott „védjegyes” tevékenységeink mellett megérett volna az idő az ilyenfajta koncepcióra is. Szép lassan mottónkká válik az előrettekintő készület.

Év elejétől ezért módszeresebben felépített főzőcske-szakkört hirdettünk, amelynek oratóriumi alkalmai nemcsak hogy komoly, vendéglátásra is alkalmas „betevőt” eredményeznek és jóízű lakomába torkollnak, hanem a zömében kamasz résztvevőket rávezetik az előkészület szakmai, gyakorlati és élményszerű oldalára is. A főzőtanoncok öt alkalom után „vizsgát” tehetnek, számot adhatnak arról, vajon mire mentek: többet konyhának-e a konyhakultúrához, mint eddig. Étvagygyerjesztőül álljon itt az első menü: csirkeragu leves és almáslepény.

Hivatalosan is megerősítésre került, hogy Ferenc pápa elfogadta dr. Veres András megyéspüspök meghívását, és részt kíván venni a 2016-os Szent Márton születési évforduló szombathelyi megünneplésén. Készülve a nagy jubileumra idegenvezetési kurzust indítottunk el fiatal érdeklődőink számára. Az egyes, mind külső, mind saját képzési alkalmak a város történeti ismereteibe és Szent Márton (és persze Szent Kvirin) személyiségének alapos ismeretébe kívánják bevezetni a

résztvevőket, amit személyes, élményszerű ismereteinkkel egészítünk ki.

P. Csány Péter SDB

MOGYORÓD

tenisz Bajnokság – 2014. november 8-án került megrendezésre immár tizenötödik alkalommal az asztalitenisz bajnokság az oratóriumban. A hagyományosnak számító eseményen a mogyoródi fiatalok mellett ezúttal is jelen voltak más oratóriumból is. A résztvevők most sem maradtak étlen-szomjan, számos szorgos és gondos kéz serénykedett a szendvicsekkel és a forró teával. Délután 14 órákor a résztvevők kis serege meghallgathatta az eredményhirdetést. Valamennyien egy kis ajándékkal távoztak Mogyoródról. A serlegeket és az érmeket Kovács Katalin nővér és Babicz László mogyoródi polgármester adták át.

Köszönjük a szalézi munkatársak és animatorok munkáját, akik ezen a szép napon gondoskodtak rólunk. Gratulálunk a nyerteseknek, és mindenkit szeretettel várunk vissza Mogyoródra, a jövő áprilisa tervezett XVI. csocsó bajnokságra!

A szervezők

Szombathely—Főzőcske-szakkör

tekinthető meg, majd decemberben a diákok munkáiból nyílik kiállítás.

Jámbor Melinda Kinga

PÉCS

Újrakezdés – Október 18-án délután lezajlott a Pécsi Gyárvárosi Plébánián a plébánia Don Bosco Csoportja által szervezett és levezetett első oratórium. Izgagtottan készültünk, igyekeztünk mindent gondosan előkészíteni. Reményeinket felülmúló létszámú segítő gyűlt össze. A gyerekek a Néri Szent Fülöp iskolánál gyülekeztek, ahonnan Évi hitoktató néni és egy segítő hozták el őket személygépkocsival a helyszínre. Előzetes felmérés szerint 10-15 gyerekre számítottunk, de 31 érkezett, így több fordulót kellett tenniük. A feszült és kíváncsi várakozást bemutatkozó labdadobálással sikerült feloldanunk, míg mindenki meg nem érkezett. Rövid köszöntő és ima után pillanatok alatt eltűntek a tálcára készített

Mogyoród—A bajnokság győztesei

Miért nem fogadták be Betlehemben a Szent Családot?

Riporterjáték

Riporter:

Kedves hallgatónk, a Jeruzsálemi Rádió „Események nyomában” című riportműsorában ma egy botrányos eset körülményeit szeretnénk tisztázni. Amint már beszámoltunk róla, a népszámlálás idején egy fiatal pár járta végig Betlehem házait és szállást keresett. A fiatalasszony áldott állapotban volt, néhány nap múlva szült is. Sajnos, nem akadt olyan ház, ahol befogadták volna őket, ezért a városon kívül egy barlang-istállóban húzódtak meg, s az asszony ott szülte meg gyermekét. Ma végigjárjuk a betlehemi házakat, hogy megkérdezzük, miért nem fogadták be a vándorokat? (Az első gazda felé.) Jó napot kívánok! A Jeruzsálemi Rádió munkatársa vagyok. Szeretném megkérdezni, hogy nemrég keresett-e itt szállást egy fiatal házaspár, az asszony várandós volt.

1. gazda:

Igen, próbálkoztak nálunk is.

Riporter

És miért nem fogadták be őket?

1. gazda

Kérem, mi jómódú emberek vagyunk, szép tiszta házuk van, mi az ilyen jöttment, ágrólszakadt embereket nem engedjük be a házba. Rendes gazdag embert szívesen fogadtunk volna, de ilyen szegényeket nem.

Riporter

Tehát az volt a probléma, hogy egyszerű, szegény emberek voltak. Értem. (A második gazda felé.) Úgy hallottam, önöknél is keresett szállást az a fiatal pár, ahol az asszony kisbabát vált, és önök se fogadták be őket. Miért nem?

2. gazda

Éppen azért nem, mert az asszony gyermeket várt. Mi a nyugalmat szeretjük, semmi szükségünk arra, hogy itt valaki gyermeket szüljön, hogy a gyermeksírás felverje a ház csendjét. Ezek az idegenek felforgatták volna a ház rendjét.

Riporter

Értem. Nem akarták, hogy ezek a vándorok megzavarják a nyugodt életüket. (A harmadik gazda felé.) Ugye itt is járt egy várandós asszony a férjével, és szállást kért? Miért nem fogadták be őket?

3. gazda

Nincs nekünk akkora házuk, hogy még idegeneket is idefogadjunk. Mi magunk jól elférünk itt, de ha még valakit befogadnánk, vége lenne a kényelmünknek. Átküldtük őket a szomszédba, ott nagyobb a ház.

Riporter

Természetesen! Senki sem kívánhatja, hogy feláldozzuk a kényelmünket ismeretlen emberek kedvéért. (A negyedik gazdához.) Mondja, kérem, szoktak ebben a szép nagy házban vendégeket fogadni?

4. gazda

Igen, szoktunk. Mi vendégszerető emberek vagyunk.

Riporter

Akkor azt az áldott állapotban lévő asszonyt meg a férjét miért nem fogadták be a népszámlálás idején?

4. gazda

Ja, kérem, azok idegenek voltak. Galileaiak. Olyan távoli embereket nem fogadunk be. Ki tudja, hátha rablók vagy gyilkosok. Idegenben soha se bízson az ember!

Riporter

Természetesen! Ez a bizalmatlanság érthető. (Az ötödik gazdához.) Elnézést a zavarásért. Ha jól hallottam, önöknél is keresett szállást egy galileai házaspár, és önök sem fogadták be őket. Szabadna megkérdeznem, hogy miért?

5. gazda

Rosszor jöttek, kérem. Ha máskor jönnek, talán befogadjuk őket, de akkor éppen nagy mulatságra készülődtünk, már meg is hívtuk másnapra a barátainkat. Ha ezek idejönnek, le kellett volna mondanunk a mulatságot.

Riporter

Bizony, a szórakozásról lemondani túl nagy áldozat lett volna. (A hatodik gazdához.) Bocsánat a váratlan látogatásért, elmondanák a rádió hallgatónak, hogy miért nem fogadták be legutóbb azt a bizonyos galileai házaspárt, aki szállást keresett itt?

6. gazda

Nézze, kérem, megvan nekünk a magunk baja vendégek nélkül is. Itt a nyakunkon a beteg apám, meg a nyomorék anyósom. Miért ápolgassunk még egy idegen szülő asszonyt is? A jószívűségnek is van határa.

Riporter

Természetesen.

A galileaiakra már nem futotta a jószívűségükből.

Kedves hallgatónk! Meggyőződhetek róla, hogy minden betlehemi gazdának kellő oka volt arra, hogy ne fogadja be a szállást kérőket. Tehát senki sem hibás, senki sem felelős azért, hogy az a bizonyos kisbaba egy istállóban látta meg a napvilágot. Vagy mégis? Kérem, gondolkozzanak el a dolgon. Mit tettek volna, ha a galileai pár önöknél kopogtat?

Forrás: Dobos László—Játék a hittanórán

Karácsonyi ajándék a Kisjézusnak

Amikor kislány voltam gyakran gondoltam arra, milyen jó a pásztoroknak, a Három Királyoknak, hogy jelet kaptak Jézus születéséről, odamehettek hozzá. Azt vélem, sokan vannak így ezzel a gondolattal. Már Don Bosco is, 1859. év karácsonyára készülve, így szólt a fiúkhöz:

„Irigyeljük a pásztorokat, akik elzarándokoltak a betlehemi barlanghoz és látták az Újszülöttet. Sok irigyelvivalónk nincsen, mert mi is láthatjuk, amit ők láttak. Ugyanaz a Jézus itt van közöttünk a tabernákulumban és nincsen számára kedvesebb dolog, mint amikor gyakran meglátogatjuk őt” (MB VI. 351).

Karácsonykor gyakran megragadunk a csöppnyi Gyermekek csodálásában, de ne felejtjük, hogy Isten üdvösségünkért lett emberré. Ez a bizonyíték, hogy a lelkünk valami óriási dolog. Az ifjúság Atyja éppen ezért a gyakori szentgyónást, szentáldozást, szentséglátogatást és a szentmisét szorgalmazza, mely hathatós segítség lelkünk megmentésére. Valdoccóban megélték, már a legelső (1846) ott töltött karácsonyra való készülék kilencedének minden estéjén hosszú sorok kígyóztak Don Bosco gyóntatószékénél, reggelente a munkába igyekvő felnőttek, esténként a fiúk készítették a lelküket az ünnepre.

A Gyermekek érted született, érted szenvedett és érted is halt meg. Mit adsz neki mindezért?

Karácsonyi ajándékként azt az imát szeretném nektek átadni, melyet Don Bosco ajánlott azoknak, akik nem tudtak a hétköznapi napokban szentmisére menni, de megértették, hogy mekkora ajándékot kaptunk az Oltáriszentségben: az örök élet ételét.

„Drága Jézusom, mivel ma reggel nem vehetek magamhoz, legalább kegyelmeddel térj be hozzám, hogy mindig szeretetben éljek.” (GP 221)

Kovács Kati FMA

Mit suttog a három „bolha” a kisdéd Jézus fülébe?

1. Ne haragudj, Jézus, de nem tudtál volna előre szólni, mondjuk, küldeni egy sms-t, amelyben jelzed, hogy jössz? Egy kicsit több embert találtál volna...
2. Ne haragudj, Jézus, de nem tudtál volna egy kicsit nagyobb lármát csapni, egy kicsit nagyobb feltűnést kelteni? Sokkal több ember észrevett volna...
3. Ne haragudj, Jézus, de nem tudtál volna egy kicsit kényelmesebb helyet választani, ahol világra jössz? Jelentőségtelegebb benyomást keltettél volna...

Forrás: Gimmi Rizzi—Tíz találkozás Jézussal

Karácsonyi imádság

Uram, csodálatos vagy.
Megszülettél, eljöttél, gyermekké lettél,
beléptél a mi világunkba.
Csak állok és bámulok, amiért így érkezted:
nem küldtél faxot, nem csaptál lármát,
éjszaka jöttél, csendesen.
Nem valami fényűző helyre,
gazdagság közepébe születted,
hanem a föld egy elhagyatott zugába.
Uram, ma éjszaka én is itt vagyok.
Igen, én nem akarok álomszuszék lenni,
aki ott marad bezárkózva a házában,
aki nem vesz észre semmit.
Uram, ma éjszaka én is itt vagyok,
én is itt akarok lenni,
ahogyan Mária, József és a pásztorok.
Uram, csak állok és bámulok azon, amit tettél.
Itt vagyok, üres a kezem, kész vagyok,
hogy befogadjalak téged.
Gyere, Uram, gyere; nálam van hely.
Foglald el nálam a legjobb szobát, a szívemet,
amely csak a te számodra szabad.

Animátor találkozó és fiatalok ünnepe Szolnokon

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB

Tördelés és nyomdai előkészítés: TypoMix Bohner Ferenc

A címlapon: Betlehem, Jézus születésének helye

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.